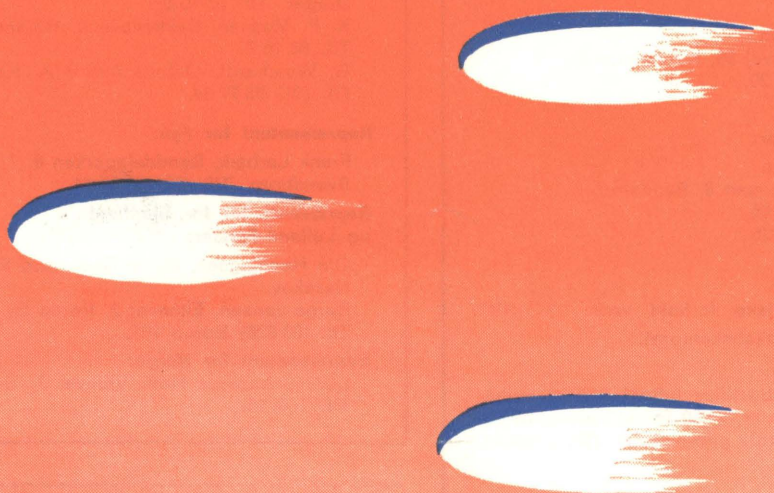

UFO

NYT

SEPTEMBER 5
OKTOBER . 1967

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. MOMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø,
tlf. Lindholm (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærvej 13, Avedøre, Hvidovre.
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fræmræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. Red.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pe-
dersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø. Tlf.
Lindholm (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmester-
vangen 8, tlf. (06) 43 10 05, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harriidslev pr. Ran-
ders.

Oversættelsescentral: Frank Pedersen.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.
Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	169
Hvad kan vi forvente af „civilisation“ i det ydre rum?	170
Astronomi	177
Månenyt	183
Observationer	187
Kronik	197
Brevkassen	199
Nyt fra rapportcentralen	202
Pluk fra pressen	206
Diverse	210

UFO'er -

det største videnskabelige problem i vor tid!

Ordene er ikke mine – omend jeg fuldtud kan tilslutte mig dem. De er udtalt af en af de (desværre alt for få) betydelige videnskabsmænd, der har gjort sig den ulejlighed at undersøge UFO-problemet indgående. Dr. James E. McDonald, som UFO-nyt's læsere kender, blandt andet fra maj/juni nummeret i år, har gennem et helt år benyttet al sin tid i et forsøg på at løse „tallerkengåden“. Jeg må her straks indskyde, at det ikke er lykkedes ham at finde FORKLARINGEN. Det kan måske nok undre, eftersom så mange – uden at have ofret problemet så megen interesse – har ment at kunne afvise det som nonsens. Forklaringen er sikkert den, at McDonald er gået til opgaven med *den eneste tilladelige videnskabelige indstilling*, nemlig uden at være forudindtaget. Det er arbejdshypoteser; men det er af vital betydning for *al* videnskab, at man formår at modificere disse hypoteser i takt med de fundne resultater.

Dr. James E. MacDonald er en videnskabsmand, man ikke så let kan negligere. Han er professor i meteorologi og klimatologi ved University of Arizona og desuden senior-fysiker ved Instituttet for Atmosfærisk Fysik sammesteds. Nu har han – på grundlag af sin intensive UFO-udforskning – fremlagt en meget detaljeret rapport, der netop er blevet oversat til dansk. McDonald har som sagt ikke nogen patentløsning, men til gengæld afslører han uden skånsel mange „artige“ forhold af betydning for hele UFO-problemmekanismen.

Først beskæftiger rapporten sig med spørgsmålet: „Hvorfor rykker myndighederne (først og fremmest de amr.) ikke ud med, hvad de ved om UFO'er?“ Svaret er lige så chokerende, som plausibelt: „Fordi de ikke ved noget!“ Alle teorier om „den store sammensværgelse“ har ingen baggrund i virkeligheden, selv om han indrømmer, at det ofte har kunnet se sådan ud. Det meget omtalte – og omdiskuterede – Project Bluebook's personale har bestået af 3 (tre) inkompetente mand, der oven i købet med jævne mellemrum er blevet udskiftet med andre, stadig uden videnskabelig baggrund. Det er McDonald's opfattelse, at de selv har troet på de – undertiden indlysende – tåbelige „forklaringer“, de har fremsat. Til støtte for hans opfattelse taler netop det forhold, at „forklaringerne“ har været så urimelige, at selv lægfolk har kunnet gennemskue dem. Dersom der

havde været tale om en skin-organisation, der dækkede over en stor sammensværgelse, er der masser af videnskabsmænd i luftvåbnets tjeneste, der kunne have serveret troværdige skinforklaringer. Det chokerende i hele affæren er, at det ene tusind gode UFO-rapporter efter det andet gennem 15 år simpelthen er gemt af vejen – og glemt – i Bluebook's arkiver.

Disse stabler af rapporter kunne have været af uvurderlig betydning for en indgående videnskabelig undersøgelse af UFO-problemet. Og nu er det i mange tilfælde for sent! Observerede detaljer, ikke medtaget i en rapport, kunne ved en statistisk bearbejdning have medvirket til øget viden. Nu er disse – måske alt afgørende – detaljer glemt.

Baggrunden for denne forbryderiske misrøgt må søges i en anbefaling, CIA i 1953 fremsatte. Bølger af UFO-observationer – herunder de berømte Washington-observationer i juli 1952 – havde i flere tilfælde blokeret det amerikanske sikkerheds-system, og man frygtede, at UFO-meldinger skulle forhindre rettidig information om evt. fjendtlig aktivitet (først og fremmest russisk). Da man samtidig mente at kunne fastslå, at UFOerne ikke frembød nogen fare for nationens sikkerhed, anmodede man luftvåbnet om at benægte eksistensen af „flyvende tallerkener“. Resultatet kender vi: Bluebook's tåbelige bortforklaringer, pressens latterliggørelse af vidner, disses forståelige vægring ved at rapportere observationer. Meget kostbart forskningsmateriale er gået tabt – hvor længe skal dette fortsætte?

En stor del af McDonald's rapport er helliget en gennemgang af en lang række velbevidnede observationer. Han påviser det latterlige i mange af de bortforklaringer, der er fremsat, og han tilbageviser dem ved anvendelse af netop de metoder, dr. Menzel, dr. Hynek, Bluebook m.fl. fejlagtigt påberåber sig at anvende.

Hvilket resultat er nu dr. McDonald nået frem til efter ét års intensivt studium af UFO-fænomenerne? Svaret vil glæde UFO-forskere – og chokere nogle videnskabsmænd, der måske vil føle sig fristet til at udbryde: „Jamen, er nu også han blevet vanvittig?“ For, som han selv udtrykker det: „Der findes, efter min nu gældende opfattelse, intet rimeligt alternativ til den yderst chokerende hypotese, at UFOerne er interplanetariske sonder andetsteds fra“. Men ingen behøver nære bekymring for dr. McDo-

nald's mentale tilstand. Den synes at være fuldt tilfredsstillende udfra ethvert synspunkt. Man burde snarere rette sin bekymring mod de førnævnte videnskabsmænd, der uden at have undersøgt et problem, der fortjener den allerstørste videnskabelige opmærksomhed, affejrer det som nonsens, blot fordi det forekommer usandsynligt. I år 1900 var de fleste videnskabsmænd overbevist om, at det var umuligt at flyve med et fartøj, tungere end luften. I 1903 blev det gjort. I 1957 betegnede en fremtrædende engelsk astronom rumfart som „det rene vrøvl“. Samme år sendte russerne deres første Sputnik ud i rummet.

Alle UFO-forskere må glæde sig over McDonald's initiativ. Ganske vist er han ikke den første, betydelige videnskabsmand, der efter en omhyggelig undersøgelse antager den interplanetariske hypotese, men hans meget dybtgående og meget saglige rapport kan meget vel medvirke til, at der bliver vist vort arbejde en smule mere respekt. Og så er meget nået.

Danske videnskabsmænd; vi overdrager til Dem denne bog med håbet om, at den vil føre til lige så seriøse og kvalificerede undersøgelser af UFO-problemet på dansk grund. Vi frygter ikke resultatet – gør De?

Iver O. Kjems.

Hvad kan vi forvente af »civilisation« i det ydre rum?

Nogle af nationens ledende videnskabsmænd præsenterer tankevækkende billeder af, hvordan vi skal møde ikke-jordisk liv.

Af James Crenshaw.

Hvad vil der ske, når og hvis Jordens videnskabsmænd sætter os i kontakt med en civilisation fra det ydre rum højere, lavere eller lig med vores?

Dette science fiction-agtige spørgsmål ville ikke blive stillet i alvor for få år siden, men i dag er det emne for intensiv studie og planlægning af videnskabsmænd, som ikke længere udelukker muligheden, eller endda sandsynligheden for ikke-jordisk liv.

På mødet i 1966 i American Astronautical Society på Disneyland Hotel i Anaheim, Californien, præsenterede nogle af nationens ledende videnskabsmænd forskningsrapporter såvel som idéer om „Eftersøgningen efter ikke-jordisk liv“. Tredagesprogrammet under denne almindelige titel blev støttet af American Institute of Biological Science og af American Institute of Aeronautics and Astronautics.

Dr. F. D. Drake fra Center for Radio Physics and Space Research ved Cornell University fortalte konferencen, idet han talte over „Udsigter i forskningen efter ikke-jordiske civilisationer“, at der rimeligvis er et enormt antal planeter i universet, som bærer liv, og de fleste af dem sandsynligvis har udviklet en intelligent, teknisk-minded form.

Han beregnede, at mindst een civilisation i det ydre rum kunne forventes indenfor 1000 lysår fra Jorden ved efterforskningen. Dette medfører, at et minimum af en til ti millioner stjerner har civilisationer, der kan spores. Fordi der er mange millioner stjerner i vor galakse, kunne vi imidlertid forvente at finde tusinder af sådanne civilisationer, selv ved denne temmelig forsigtige beregning af een til ti millioner.

Uden hensyn til chancerne mener mange videnskabsmænd at forskningen er vigtig, og skulle være begyndt i en omfattende målestok. Dr. Drake erklærede dette for at være et antal ledende rumeksperters og andre videnskabsmænds mening i dette land og i udlandet.

„I Sovjetunionen“, sagde han, „har en gruppe af de mest prominente sovjetiske videnskabsmænd taget det standpunkt, at opsporingen af ikke-jordiske civilisationer ville være af så stor vigtighed, at undersøgelser skulle foretages, selv om der ikke kan garanteres succes“.

Siden forskningen af det ydre rum med mekaniske fartøjer, bemandede og ubemandede, har store begrænsninger, foreslog Drake, at radio-forskning er den bedste metode til at skabe kontakt med intelligente væsener på en

anden planet, måske i et solsystem langt borte fra vores. Han gav konferencen en grov vurdering af omkostningerne ved sådan en radio-undersøgelse, som ville medføre bygning af radioteleskoper mindst 100 meter i diameter, med medfølgende modtagersystemer og en stor computer. Omkostningerne ved apparaturet ville være omkring 25 mill. dollars, og driftsomkostningerne i 30 år, som han mente skulle bruges til en indgående undersøgelse, ville andrage ca. 60 mill. dollars.

Om regeringen skulle ønske at anvende dette beløb på et projekt, uden nærmere tilsagn om en positiv belønning, er et spørgsmål, men i sammenligning med bevillinger til andre dele af rumforskningen ville udgifterne være minimale. Dr. Drake mener imidlertid, at en sådan omfattende undersøgelse ville have en højsandsynlighed for succes til trods for det åbenbare faktum, at dens succes aldrig kunne garanteres uden hensyn til den kapital, der kan stilles til rådighed.

Brug af elektromagnetiske stråler (radiosignaler) til den foreslåede undersøgelse fremhæves som det eneste rimelige middel til interstellar kommunikation og til at afsløre andre mulige civilisationer i rummet. Ethvert tænkeligt system i raketteknikken ville være „fantastisk meget dyrere“ end den relativ billige elektromagnetiske stråling, påpegede Drake.

Forskningen efter intelligente signaler fra det ydre rum, skulle føres på et antal frekvenser, til trods for den lange tid for undersøgelsen og til trods for omkostningerne, mente han. Denne indgående forskning efter identificerbare meddelelser ud over den sædvanlige type af modtagelser opsamlet af radioteleskoper, forudsætter at andre civilisationer har opdaget de samme elektromagnetiske principper, som nu er så stor en del af kommunikationssystemerne på Jorden.

„En nøgtern undersøgelse må omfatte den mulighed, at skønt civilisationer kan eksistere, behøver de ikke forsætlig at sende os meddelelser til vor fortæring“, sagde Drake på konferencen. „I dette tilfælde må vi forsøge at opfange de meddelelser, en civilisation anvender til sit eget formål. Denne mulighed kræver, at det frekvensområde, der skal prøves, bliver yderligere forøget, og forøger endnu mere tiden og omkostningerne ved en succesrig undersøgelse.

Selvom Dr. Drake påviste, at en fuldstændig undersøgelse måtte dække et bredt spekter af radiobølger, for det meste i det højere område,

menes det fra et praktisk og teknisk synspunkt, at kommunikationer fra civilisationer i det interstellare rum sandsynligvis ville falde indenfor frekvensområdet fra 3 til 10 cm. I disse bånd er atmosfæren mere „transparent“ for elektromagnetisk stråling. Ved disse meget korte bølgelængder og høje frekvenser – i radioområdet – ville effektiviteten af forskningen øges, og, som en konsekvens, ville den økonomiske faktor blive noget reduceret.

Prof. E. R. Mustel, præsident for det astronomiske råd på U.S.S.R.'s videnskabelige akademi, er enig i, at dette bånd ville have størst værdi i udforskningen. I 1956 foreslog han, at en international kooperativ radio-undersøgelse af civiliserede kommunikationer fra det ydre rum skulle foretages. Videnskabsmænd fra Sovjetunionen har ladet formode, at andre planetariske civilisationer kan eksistere og have teknisk duelighed og tilgængelig energi ud over vores egen, både forhen og i fremtiden.

„Faktisk tænker sovjetiske videnskabsmænd sig civilisationer, som kan opfange hele energiproduktionen fra en stjerne og omdanne den til radiostråling eller endog opfange al stellar strålingsenergiproduktion fra en hel galakse, og omdanne den til radiostråling“, erklærede Dr. Drake.

„Sådanne civilisationer ville, hvis de eksisterer, være mulige at spore overalt i universet“.

De moderne videnskabelige rumforskere yderliggående tanker, synes kun at være begrænset af deres forestillingers begrænsninger.

Dr. Drake bemærkede imidlertid, at „det klima, der omgiver sådanne foreslåede undersøgelser i de Forenede Stater, fremtræder betydelig mere behersket“, fordi der ikke er nogen nuværende videnskabelig basis for at tro på ikke-jordiske civilisationers umiddelbare eksistens, og fordi de fantasirige videnskabsmænd endnu ikke har givet en tilstrækkelig klar fremstilling af sandsynligheden for succes ved sådan en undersøgelse.

„Specielt“, fortalte han på mødet, „lader de foregående teorier os stærkt formode, at måske halvdelen af de synlige stjerner fastholder planetsystemer. En klar påvisning af et andet planetsystem i nærheden af Solen, ville give stærk observationsmæssig støtte for disse overbevisninger, som er fremstillet og uheldigvis er uden noget direkte eksperimentelt bevis.

„Påvisningen af bare eet andet planetsystem i den nære omegn af Solen, ville være tilstrækkelig bevis for den formodede overflod af planetsystemer. Det fremgår, at sådan en opda-

gelse kun kan gøres fra teleskoper over atmosfæren, og derfor kunne dette synes at være et vigtigt projekt for de kredsende astronomiske observationer og de bemandede kredsende laboratorier.

„De mest lovende veje til succes med et kredsende teleskop er „direkte fotografi“, måske fotoelektrisk, af den medfølgende planet til en nærliggende stjerne, eller påvisningen af gravitationelle forstyrrelser i nærliggende stjerners bevægelser forårsaget af medfølgende planeter“.

Megen teori samt data, inkluderet laboratoriebeviser, indikerer, at liv vil opstå overalt, hvor forholdene er – ikke sunde – blot bedre end „ekstremt fjendtlige“, sagde Dr. Drake. „Allestedsnærværelsen“ (almindelig udbredelse) af liv i rummet er en afgjort mulighed, mener han.

I sine konkluderende bemærkninger sagde Dr. Drake: „Det kunne vise sig, at en alvorlig og effektiv undersøgelse efter ikke-jordiske civilisationer vil afvente andre vigtige milepæle, som allerede er afsat som mål i vort rumprogram. Således kan det komme til ikke at blive andet end et skridt, skønt det forekommer vigtigt, i den metodiske udvikling af rumforskningen“.

Den foreslåede radiundersøgelse skulle være efter signaler, der var karakteristiske, så som tidsvariationer, indenfor det lille område i radiostrålingen, som kunne tillade observatører at skelne deres kilder fra naturlige kilder til radiobølge-udstråling, som allerede i omfattende grad er optaget af radioteleskoper.

Dr. Bernard Oliver, vicepræsident for Research and Development ved Hewlett-Packard Company, som også henvendte sig til konferencen, tilsluttede sig, at den bedste måde at få kontakt med liv i rummet på, ville være gennem radiobølger, og han foreslog et gigantisk antenne- og modtagersystem, dækkende 100 sq. miles, og kostende 3 til 5 mill. dollars. Systemet skulle undersøge himlen, lyttende efter ikke-naturlige signaler, som kunne identificeres som intelligente kommunikationer.

☆

Der er nogle direkte beviser på liv på andre kloder, skønt den form for liv ikke er høj. Carbon-holdigt materiale, fundet i meteoritter, som faldt ned i det 19. og 20. århundrede, giver videnskabsmændene en vigtig oplysning om den mulige „allestedsnærværelse“ eller almindelige udbredelse af lavere former for liv rundt om i universet.

Carbon-holdige meteoritter udgør en lille gruppe af stenagtige meteoritter (20 ud af 932 kendte sten), som er fundet på Jorden og overdraget Dr. Bartholomew Nagy fra Californiens universitet i San Diego, en anden taler på konferencen. De indeholder så meget som 20 % vand, 7 % organisk materiale samt ler, mineraler, jernoxider, frit svovl, magnesium sulphat, gips og andre materialer. Disse carbon-holdige meteoritter viser ikke nogen varmebeskadigelser under deres tynde skorper, som blev smeltet ved de høje temperaturer under deres fald. Tilsyneladende er der dannet et slags varmeskjold, som har beskyttet det underliggende materiale på omtrent samme måde som en tynd hinde af æggehvite forhindrer smeltningen af en kerne af ice cream i den dessert i husholdningen, der kaldes bagt Alaska.

Det først kendte carbon-holdige meteorit faldt i Frankrig i 1806 – Alais-stenen. Tre franske kemikere analyserede senere materiale fra denne og to andre carbon-holdige sten (Kaba- og Orgueil-stenene) i det 19. århundrede, og fandt omtrent 7 % organisk stof, leragtige mineraler og et væsentligt indhold af vand. Det organiske indhold er blevet bekræftet af nyere analyser.

I undersøgelsen af materiale fra Alais- og Kaba-stenen blev mindst tre ledende kemikere i det sidste århundrede enige om, at „det organiske stof måtte repræsentere en type af 'humus-stoffer' fra andre himmellegemer“, sagde Dr. Nagy. „Humusstoffer“ tænkes almindeligvis at være rester af nedbrudte biologiske bestanddele og jord.

Dr. Nagy har selv, sammen med assistenter, bekræftet en kendelse fra en kemisk analyse fra 1868 af meteorit-materiale, visende kulbrintemolekylekæder i overensstemmelse med de, der er fundet i levende stof på Jorden.

Han advarer imidlertid: „Det må bemærkes, at de kemiske analyser, der blev foretaget i det 19. århundrede, ikke fyldestgørende kunne skelne mellem biologiske (som levende stof) og ikke-biologiske (andet stof) bestanddele. Dette gælder også flere af de nyere analyser“.

Dr. Nagy sagde, at med hensyn til den usædvanlige kemiske opbygning af disse emner, ville der opstå spørgsmål om, hvordan man kunne være sikker på, at de carbon-holdige klippestykker ikke er andet end sten fra Jorden, som nogen har taget for meteoritter.

Hans svar er: „Der er adskillige ting, der beviser, at dette ikke er tilfældet. 1. Alle carbon-holdige meteoritter er bevidnede nedslag.

De skulle opsamles indenfor timer efter deres nedslag, fordi de i regn eller dug ville smuldre hen til fint støv, fordi indholdet af $MgSO_4$ (magnium sulphat) ville opløses. 3. De er omgivet af en tynd glødet skorpe. 4. Isotop-data viser, at deres mineral-indhold er ca. 4,5 billioner år gammelt. Og 5. Deres enkle sammensætning er tydeligvis som andre meteoritter“.

Han rejste også det åbenbare og vigtige spørgsmål om, hvorvidt meteoritterne med stoffer, som kunne stamme fra levende stof, kunne være blevet forurenset efter at have nået Jorden.

„Når alt kommer til alt, faldt disse objekter på jord, og blev ikke opbevaret under sterile forhold ved opbevaring på museer“, fastslog han.

Men i alle tilfælde viser analyserne en fraværelse af frie aminosyrer og chlorofyl, uden hvilket liv, som vi kender det på Jorden, ikke kan eksistere, og hvilket *ville* være fundet i denne planets humusstoffer.

„Hvordan“, spørger Prof. Nagy, „kan man forklare de organiske stoffer ved forurening, når sådanne yderst vigtige biokemiske stoffer mangler?“

Hvis de samme stoffer blev observeret i klipper på Jorden, ville de blive betragtet som „ubestridelig biologiske“ – antydende deres oprindelse fra levende væv. – „Dog“, sagde Dr. Nagy, „må man, fordi de ikke er jordiske, men temmelig ikke-jordiske klippestykker, være særlig omhyggelig med at undgå spekulation. Det synes imidlertid ønskeligt at fortsætte studiet på det højest mulige plan af analytisk arbejde og på en rolig, systematisk måde, helst uden unødvendig debat“.

☆

Harold D. Lasswell, professor i lovgivnings- og politisk videnskab ved Yale University, tænkte på, hvad der vil ske, hvis mennesket i fremtiden rejser gennem rummet og møder en civilisation, der er teknologisk og videnskabelig højerestående.

Prof. Lasswell forudsiger: „Vi ville være i samme forhold til en anden planet som naturfolk ofte har været i til en industrialiseret nation i Vesteuropa eller et rige med fremskredet bevæbning.

„Menneskets religioner, videnskaber og kunst ville lide ved sammenligning med hvilke doktriner og formler der tillægges den regerende gruppe“.

Den dominerende nye kultur ville måske vælge de kvikkest og mest sunde jord-børn,

tage dem fra deres familie og opdrage dem i deres eget intellektuelt højere miljø ved at tage dem til sig. Revolter og opstande ville blive nedsat, og dybe forandringer kunne forventes at finde sted i menneskets forestilling om sig selv.

Den mest lovende mulighed, Prof. Lasswell imødegår ved en sådan konfrontation er, at jord-mennesker måske vil undgå aggressiv efterfølgelse som krig og ofre deres liv til estetiske aktiviteter.

„Det er tænkeligt“, fortalte han konferencen, „at menneskets civilisation vil intensivere den tilbøjelighed, der allerede er åbenbar, til at skabe en kultur med vanvittige morsker, hvis hovedtilskyndelse vil være mod intens deltagelse i det øjeblikkelige – i musik og dans, i kærlighed og drama, i spil og sport.

Foruden rasende morskab vil der måske være en vægtig tråd af klar harmoni, af meditation og tilbageholdenhed fra øjeblikkelig deltagelse med andre. Og i det lange løb – hvem kan sige det – vil vores livsmåde blive stadig mere indadvendt, indtil vi hører til den stille menighed på vejen mod Nirvana“.

I skæret af sådanne forandringer forudser han den mulighed, at sentimentale gammeldages folk måske ville danne kulter for at beskytte menneskets særlige fortidige kultur.

Overvejende de mulige former en højere civilisation kunne antage, sagde Prof. Lasswell: „Der er ingen særlige grunde til at forfægte, at en højere form for civilisation ... vil have større estetik følsomhed i skabelse af kunst eller i kritik, end vi har, eller en skarpere ansvarsfølelse for at vise agtelse for andres tanker og følelser.

Det er heller ikke givet, at kærlighed indtager en væsentlig plads i det nye samfunds liv“.

Professor Lasswell forfægter, at hvis mennesker fra Jorden i rummet ville møde en civilisation, som groft kunne sammenlignes med deres egen med hensyn til videnskabelige og teknologiske præstationer, „ville vi finde os selv i midten af en mægtig, expanderende og alligevel intim situation“.

Dette kunne betyde en gradvis udvikling af den kolde – eller endog af en 'varm' krig – til at inkludere den nye civilisation.

„Hvis planeten er forenet og stærk, vil Jorden være uheldigt stillet“, påpegede han.

Hvis eliten fra et sådant planetarisk imperie skulle anse Jorden for en aktuel eller potentiel fjende, kan man forestille sig adskillige

strategier – de ikke-jordiske fremmede ville måske forsøge at ødelægge eller undertvinge Jorden; de kunne måske indblande sig i jordisk politik og således tage magten; eller de ville måske i alle jordiske forsamlinger tage parti for et nyt og altomfattende system af offentlig orden, hvor politistyrkerne ville være under fælles kontrol.

I det tilfælde, at konfrontationen var med en civilisation i det indre rum, som blandede sig med Jordens, måtte Jordens ledere slås med problemer med kolonisation og/eller befolkningernes bevægelser.

Professor Lasswell, som tjente som præsident i Political Science Association i 1955-56, spåede om alt fra forening af Jorden til interstellar krig. Han opmuntrede de politiske videnskabsmænd til at begynde at tænke over problemerne ved en fremtid, der omfatter kernevåben, udviklede kulturer og rumrejser. Og i sagen om rumrejser skulle vi, der „undlod at tage forskud på atombomben og de væsentlige problemer, der medfulgte“ være bedre rustet til kontakter med væsener fra det ydre rum.

☆

Som del af den videnskabelige konference om 'forskningen efter ikke-jordisk liv' anskuede pastor J. Joseph Lunch, Society of Jesus, fra Fordham University, de religiøse og teologiske følger af en konfrontation med civilisationer i rummet.

Han sagde: „Det er meget muligt, at Gud har befolket nogle galakser med indbyggere på et naturligt trin som modsætning til et trin over det normale. Sådanne skabninger ville ikke nødvendigvis have fået nogen prøvelse, men ville have fået en evig, naturlig lykke i overensstemmelse med deres trin.

Han kunne måske også have befolket en eller andet planet med en race på et højere trin end normalt, som muligvis, eller muligvis ikke, kunne have overlevet sin prøvelse, men som i hvert fald ikke var bestemt til at blive udstyret med nogen overnaturlige gaver så som befrielse fra smerte, sygdom eller død.

Disse er nogle af de andre mulige racer, Gud kan have skabt, men de er ikke de eneste muligheder.

Ved at indskrænke os til, hvad vi kan forvente af en undersøgelse af intellektuelt liv på vores egen planet, kan vi formode, at nogle ikke-jordiske naboer ville have fået en lignende prøvelse.

Nogle af englenerne overvandt prøvelsen – an-

dre, fortælles det os, svigtede og blev djævle. Det synes rimeligt at formode, at nogle af vore ikke-jordiske naboer kunne overvinde prøvelsen, og nogle, som os selv, svigte, som vi gjorde i vore første forældres tilfælde. Vi kunne derfor forvente i det mindste to store klasser af ikke-jordiske naboer: de, der overvandt prøven ved at indrømme Guds overlegenhed og de, der svigtede“.

Pastor Lynch forestillede sig et samfund af de, der havde gennemgået „prøven“, som værende et, i hvilket de enkelte levede et langt lykkeligere liv end vores eget.

„Hvis de var udstyret med de overnaturlige gaver, som det almindeligvis menes, vi ville have modtaget, ville de være fri for sygdom, fri for begær og ikke underkastet døden“, sagde han. „Der ville ikke være nogen mordere eller svindlere, for at nævne få af deres fordele.

Der ville være ægteskaber, men ingen liden-skaber – kærligheden kunne tændes eller slukkes efter behag, altid under perfekt kontrol. Der ville ikke være nogen krige eller hære. Der ville ikke være nogen læger, idet der ikke ville være nogen sygdom, og ingen bedemænd, idet der ikke ville være nogen dødsfald.

Deres viden ville have skabt langt større strejftog ind i den videnskabelige opdagelse, end vi har gjort – af adskillige grunde. Deres intellekt var ubeskadiget og derfor af bedre åndsevne end vores beskadigede, – de ville erhverve meget større viden, ... men fremfor alt ville de være vore venner“.

Ikke-jordiske naboer der, ligesom jordboerne, var „faldet“, ville være meget lig os selv, formodede pastor Lynch.

„Vi må formodentlig antage, at efter deres fald ville de også være tilgivet, men ikke nødvendigvis på samme måde. Den tanke kan trygt overlades til teologer. Deres intellekt ville have lidt skade som vores egen. Deres liden-skaber og had ville lede til krig og forbrydelser. Deres Huntley-Brinkly rapporter ville lyde næsten som vore egne – hvis vi kunne forstå dem. Der ville være de sædvanlige meddelelser om krig, forbrydelser og katastrofer“.

Han konkluderede: „Det er rimeligt at antage, ud fra et studie af vores egen eksistens, at der meget vel kan eksistere ikke-jordiske naboer. Disse kunne være af forskellige grupper.

En race, der ikke har svigtet, udstyret med overnaturlige gaver, ville være mere højerestående end vores egen.

En race, der ikke har svigtet, ikke udstyret

med overnaturlige gaver, ville stadig være højerestående end vores.

En race, der har svigtet, men er tilgivet som os selv, ville være meget lig os selv.

En race, der har svigtet, men ikke er tilgivet – en mulighed jeg ikke bryder mig om at tage under overvejelse – ville være langt laverestående end os.

En race udstyret kun med naturlige gaver, og aldrig bestemt for en eksistens ud over den normale, ville være længere tilbage end os. Den naturlige misundelse, vakt i sådan en race ved at møde os, ville imidlertid synes at udelukke fornøjelsen ved sådan et møde!“

Alle de videnskabelige, politiske og religiøse tanker og rapporter, der blev præsenteret på mødet, sammenlagt til eet: muligheden for liv,

der mødes – muligvis højt intelligent liv – i det ydre rum, er nu ikke mere ønskedrøm for science fiction-narkomaner. Medlemmerne af American Astronautical Society anser det for en umiddelbar realitet. De studenter og videnskabsmænd, der overværede mødet, tager mulighederne og sandsynlighederne for mødet med civilisationer fra andre verdener så alvorligt, at de ønsker at forberede sig til den vigtige begivenhed både fysisk og filosofisk. De ønsker også at foretage den forskning, som kunne hjælpe med til at bringe disse møder i stand.

Medlemmerne af det astronautiske selskab og deres kolleger foreslår, at vi skal forberede os til en interplanetarisk og interstellar tidsalder.

FATE, januar 1967.

Mogens Borgholt.

Hvordan ser de ud?

I UFO-NYT nr. 4 bragte brevkassen et indlæg fra Jørgen Lund, Randers. J. L. beskæftiger sig i dette indlæg hovedsagelig med spørgsmålet om livet i universet, eller rettere den biologiske udformning af intelligent liv. Spørgsmålet er uhyre interessant og har snart i mange år beskæftiget både fagmænd og lægmand. J. L. konkluderer „at denne fastholden ved menneskelignende væsener hidrører fra ønsketænkning hos menneskene“.

Jeg vil gerne tage denne tråd op og kigge lidt nærmere på de argumenter, der bringer J. L. til en sådan slutning, men først vil det vel nok være på sin plads at gøre sig visse ting helt klart, ikke mindst da J. L. selv vælger at se bort fra kontaktberetningerne, hvis pålidelighed jeg er helt enig med J. L. i, det kan være svært at bevise. Vi må derfor rent teoretisk diskutere spørgsmålet på basis af jordisk viden og derfor starte med at slå følgende fast:

(1) Når vi taler om at møde liv i universet, må det være noget, der uanset biologisk opbygning kan opfattes og registreres af vore sanser. Denne begrænsning må vi affinde os med. Det er meget morsomt at diskutere teoretiske abstraktioner, men i denne forbindelse er det fuldkommen irrelevant at tale om en ubegribelig race.

(2) Enhver hypotese bygger på visse forudsætninger, der udgøres af den til enhver tid „anerkendte jordiske viden“; men vi må ikke glemme, at denne viden med mellemrum revideres på grund af nyere og bedre oplysninger. Forudsætningerne er med andre ord ikke noget 100 % klippefast udgangspunkt, et forhold, der påvirker enhver teori med en betydelig usikkerhedsfaktor.

Med ovennævnte bemærkninger i tankerne vil vi se lidt på J. L.'s argumentation. Han siger, at rumfolk kun er skabt som mennesker hvis:

1. Rumfolkene er i stand til at påtage sig den skikkelse, de finder passende til et givet formål.

Ja, det er i det mindste en mulighed, som ikke kan lades ude af betragtning. At vi ikke kan fatte en sådan mulighed, beviser jo ikke, at det ikke kan lade sig gøre.

2. Rumfolk er jordboere, der er emigreret fra vor klode i en længst forsvunden tidsalder. *Muligheden kan ikke afvises, men det forekommer mig at være en noget ensidig betragtning udelukkende at regne med, at menneskelignende rumvæsener skulle stam-*

me fra Jorden. Man kunne vel lige så vel tænke sig, at vi her på Jorden stammer et andet sted fra i verdensrummet. Begge betragtninger må vel nok siges at bygge på et spinkelt grundlag, idet vi kun i gamle overleveringer finder antydninger af forbindelser mellem jordkloden og rummet. Der er altså ikke tale om noget videnskabeligt anerkendt grundlag.

3. J. L. taler om at der, når man tager sandsynlighedslovene i betragtning, vil være 100-150 planeter i hele galaksen, hvor vi kan regne med at finde menneskelignende væsener; men at vi på grund af de enorme afstande kun har meget ringe mulighed for at opnå kontakt med disse.

Det er helt rigtigt, at vi i vore betragtninger om muligheder i vor egen galakse (mælkevej) må arbejde med sandsynligheder, der bygger på ganske bestemte forudsætninger, og dette er netop det springende punkt. De videnskabsmænd, der normalt må forudsættes at være i besiddelse af den fornødne viden og som har arbejdet med slige hypoteser, er nemlig langt fra enige, idet de ikke har helt den samme opfattelse af, hvad der må anses for at være nødvendige og tilstrækkelige forudsætninger for at finde liv i jordbiologisk forstand.

En af de forudsætninger, man oftest støder på er, at menneskelignende skabninger kun vil være at finde på planeter, der kredser om stjerner af samme klasse som Solen, men selv blandt de videnskabsmænd, der anser dette som noget fundamentalt, råder der uenighed, idet nogle videnskabsmænd, selvom betingelserne er tilstede, anser livets opståen som en undtagelse, mens andre betragter det som en hovedregel, og dette giver jo uægtelig forskellige sandsynligheder at operere med. Vi kunne blive ved med at gå alle mulige forudsætninger igennem på samme måde, men det vil ikke bringe os sikrere antagelser snarere tværtimod.

Vi må også diskutere mulighederne for at finde planeter med jordlignende betingelser hos stjerner af andre stjerneklasser, men lad os blot nævne et par enkelte karakteristiske ting fra de sidste 15 års forskning.

De data om universet, vi har indsamlet i denne periode, har givet anledning til så mange revisioner af tidligere tilsyneladende „sikre kendsgerninger“, at det vistnok er på tide, at vi begynder at udtale os om den

slags ting i knap så kategoriske vendinger som tidligere. Dog kan jeg ikke lade være med at nævne, at ingen af disse revisioner har medført formindskelser af sandsynligheden for at finde jordlignende intelligensvæsener i vor egen mælkevej; tallet på planeter med sådant liv stiger for hver gang en ny hypotese fremsættes. Måske vil vi i løbet af få år opleve, at videnskabsmændene opererer med talstørrelser, som i dag anses for utopiske.

4. Rumfolk som jordmennesker, der har iværksat et blufnummer, kræver vistnok ikke mange kommentarer.

Det må i så fald være en meget stor, umådelig rig og fantastisk dygtig spøgefugl, der står bag ved.

Jeg skal ikke prøve på at dissekere Adamskis påstande om ensartet klima i verdensrummet, men jeg ville nok være lidt forsigtigere med helt at udelukke noget i samme retning.

Jeg hører også til dem, der tror, at liv kan bygge på andre systemer end det, vi kender, og måske endda på en sådan måde, at det ligger inden for sansers erkendelsesområde, men jeg skal blankt erkende, at dette interesserer mig mindre end liv efter jordisk mønster, alene af den grund, at kontaktmulighederne må anses for størst med sidstnævnte kategori.

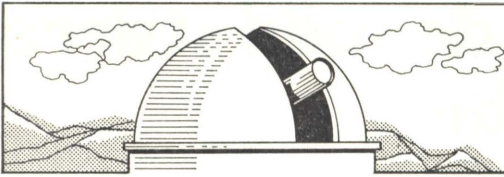
Der er for resten en ting, som altid undrer mig. Hvorfor er der altid bedre grund for den del af fantasien, der opererer med de mangfoldige muligheder fra tænkende havfruer til metanåndende kæmpevæsener end fantasifulde folder, der går i retning af enkelthed og ensartethed.

Må jeg til slut sige, at jeg selv er af den opfattelse, at det er noget ganske almindeligt, at liv har udviklet sig efter samme mønster som på Jorden og hvorfor? Jo, for ser vi på de love, der tilsyneladende gør sig gældende både i mikro- og makrokosmos, ja, så antyder de netop en ensartethed og enkelthed, som gør det sandsynligt overalt i universet at genfinde de samme mønstre for livs opståen og udvikling.

Frank Pedersen.

Mennesket er ikke tilfreds med noget i verden, bortset fra sin forstand. Jo mindre den er, desto mere tilfreds.

August von Kotzebue.

ASTRONOMI

Der er mulighed for liv på Jupiter

Der findes måske liv på Jupiter, den kæmpestore planet, som verdens videnskabsmænd hidtil har anset for alt for kold og fjendtlighedsindet til at tillade biologiske processer. To NASA-videnskabsmænd (NASA: National Aeronautics and Space Administration) har fremstillet kemiske forbindelser af den type, som menes at være „livets forløbere“, og disse forbindelser er skabt under de vilkår, man mener eksisterer på Jupiter.

Dr. Cyril Ponnamperna og Frits Woelter, begge ansat ved NASA's Ames Research Center, har bombarderet deres kunstige Jupiter-atmosfære med (menneskeskabte) kunstige lyn, „fordi lyn var (anses for at være) en af de to naturkræfter ..., der betingede udskillelsen af liv fra Jordens primitive atmosfære“. Disse oplysninger stammer fra en artikel af Thomas O' Toole i Washington Post den 12. april. De kaliforniske videnskabsmænd præsenterede deres opdagelse i en skrivelse, som blev kundgjort på et møde i American Chemical Society holdt den 11. april i Miami Beach.

Ved laboratorieeksperimenter, „som er sikker på at skabe røre i videnskabelige kredse“, fremstillede man ni amino-syrer, „sandsynligvis den mest almindelige energiform på Jorden, før livets opståen“. Lyn blev anvendt til dette eksperiment, fordi Jupiter har „et kraftigt magnetisk felt“, der tiltrækker lyn „som en kæmpe-dynamo“.

Adskillige andre kemiske forbindelser blev fremstillet og alle af den type, som videnskabsmænd påstår, fandtes på Jorden for 4½ milliard år siden, og som sandsynligvis har spillet en stor rolle for livets udvikling fra dets mest primitive, organiske form.

Fem hundrede millioner miles (800.000.000 km) ligger Jupiter fra Solen, og det var derfor rimeligt at antage, at betingelserne på denne planet ikke ville være gunstige for liv under nogen form. Nu har imidlertid målinger, fore-

taget på basis af infrarøde stråler, antydning at planetens tykke skyer kan virke som en slags isolator, og at Jupiters overfladetemperatur derfor måske er betydelig højere end tidligere antaget.

UFO-Investigator,
marts-april 1967.

F. P.

Klorofyl fundet i rummet

Klorofyl i det ydre rum, opdaget af en kalifornisk fysiker, antyder „liv, der ligner det, vi har på Jorden“, måske kan findes på andre planeter. Denne oplysning stammer fra et AP-telegram. Fred M. Johnson, ledende videnskabsmand ved Electro-Optical Systems Inc., sagde, at det identifikationssystem, han brugte, „lignede det, man brugte ved identifikation af fingeraftryk ... en sammenlignings-proces, hvor støv i rummet udviste optiske kendetegn, som minder stærkt om de optiske kendetegn, der karakteriserer klorofyl“.

På en tale holdt for en gruppe videnskabsmænd på et astronomisk og biodynamisk møde på University of California den 20. januar sagde Dr. Johnson, at klorofyl der „flød“ gennem rummet, kunne have nået andre planeter, og dér gennemgået den fotosyntetiske proces som på Jorden, og derved fremkaldt „i det mindste laverestående planteformer“. Han har arbejdet på dette projekt i mere end 12 år. Han fortalte også, at de livsformer, der udvikledes af dette klorofyl „kunne ligne den jordske“. Klorofyl blev opdaget ved spektografiske – og laser undersøgelser.

UFO-Investigator,
marts-april 1967.

F. P.

Fra klode til klode med større fart end rumskibe

Bakterier og andre livskim kan rejse

Den urgamle gåde om livets opståen på Jorden synes nu foran opklaring

De mindste former for liv på Jorden synes at være langt forud – eller bagud – for de mest komplicerede former hvad erobringen af rummet angår.

Omkring århundredskiftet hævdede den svenske fysiker, astronom og nobelpristager Svante Arrhenius, at bakterier og andre livskim kan rejse med meteorer, kosmisk støv og pr. lysbølger fra stjerner til stjerner.

En tysk forsker var allerede 1865 inde på denne fascinerende tanke, og ideen blev siden støttet kraftigt af bl.a. den kendte engelske fysiker lord Kelvin.

At lys udøver et tryk, vil sikkert overraske mange, og det lystryk jordiske instrumenter kan præstere, er da også uhyre beskedent. Blev en million af de stærkeste projektører rettet mod samme sted, kunne lyset næppe bære et frimærke. Men Solens stråletryk har kolossale dimensioner – det er beregnet til ikke færre end 40.000 tons. Det er dette tryk, som tvinger kometernes „hale“ (glødende gaspartikler) bort fra Solen. Hvis Solen ikke samtidig halede i os med 4 billioner tons, ville vor klode blive blæst langt ud i verdensrummet.

Hvis livskim virkelig bæres fra stjerne til stjerne, kan det forklare mangt og meget gådefuldt i det gamle problem om livets opståen.

Livskim i verdensrummet.

Arrhenius høstede ingen hæder på sin teori. Den blev tværtimod sablet ned af så godt som alle hans kolleger. De gjorde gældende, at livskimen umuligt kan klare turen gennem verdensrummets ekstreme kulde og tørke, mangel på luft og direkte udsat for dræbende ultraviolette og kosmiske stråler. I en lang årrække var der stille om den såkaldte panspermi. Men de iagttagelser og forsøg, man i mellemtiden har gjort, har vist, at livet er betydeligt mere sejlivet, end man dengang regnede med.

Visse bakterier og vira kan tilsyneladende tåle selv den laveste kulde; ja dødelighedsprocenten falder samtidig med temperaturen og er ved minus 196 grader næsten nul. På et laboratorium i Paris har man gjort mikroskopiske

organismer aldeles vandfri, anbragt dem i helt lufttomme kolber og ved en temperatur af minus 272 grader, kun en brøkdel fra det absolutte nulpunkt. Her befandt de sig i flere måneder; bagefter levede de op igen og var helt normale.

På en biologi-kongres i London fornylig mente forskere fra den amerikanske rumfartsmyndighed NASA, at en kosmisk invasion af mikrober kan være sket her på Jorden for milliarder tilbage. Det er muligt, at alt liv på vor planet fra først af skyldtes bakterier eller vira fra andre himmellegemer!

En slags bevis herfor fandt biologerne i atmosfærens yderste lag, stratosfæren. Detektorer blev sendt op med balloner og raketter for at lede efter livskim ved grænsen til verdensrummet. Jagtudbyttet var overraskende stort.

Cirka femten kilometer over Jorden fangede sonderne 70-100 bakterier og vira pr. 1000 kubikmeter luft, svarende omtrent til rumfanget af et enfamilies hus. Endnu otte kilometer højere oppe fra blev sporer af skimmelsvampen penicillum hentet ned til Jorden.

Liv blomstrede op af meteor.

Det var længe en gåde, hvordan disse bitte små væsener kunne komme helt ud til stratosfæren. Man overvejede alle muligheder: vulkanudbrud eller atomekspllosioner kunne have hvirvlet dem til vejrs; det sker også lejlighedsvis, at mikrober bæres som blinde passagerer med raketter til store højder. Men i betragtning af at sonderne fandt hele mikrobessværme lød forklaringerne ikke sandsynlige.

At der findes ikke-jordiske livsformer og at de kan importeres til Jorden, har amerikanske forskere diskuteret i mange år. Man mener endog i de himmelske stenbrokker – meteorerne – at have fundet substanser, der kun kan skyldes levende organismers stofskifte. En amerikansk geolog, dr. Charles Kipman steriliserede ydersiden af et meteor efter alle kunstens regler, slemmede så lidt af stenens indre op med en næringsvæske og stillede den til „spi-

ring". Alle instrumenter og hele laboratoriet blev selvsagt også meget grundigt steriliseret. Nogle døgn senere fandt Lipman en hel koloni bakterier i meteorstøvet. De lignede til forveksling velkendte jordiske bakterier, og andre forskere mente, han trods alt havde overset en „mistelten“. Men hvis de nedstammer fra en invasion af mikrober i jordklodens urtid, er ligheden jo ikke så mærkværdig.

Kan vandre gennem rummet.

Ifølge de videnskabsmænd, som mødtes i London, behøver livskimene slet ikke at bruge meteoriter som rejsemiddel. Det kan ikke udelukkes, at de ankommer direkte fra andre beboede kloder. Mange bakteriearter har som nævnt overlevet lang tids ophold ved temperaturer og vacuum, der svarer til verdensrummets. Og de er så lette, at de efter først at være steget ud til randen af atmosfæren bliver grebet af Solens stråletryk og bæres gennem verdensrummet.

Vi ved nu, at der uafbrudt finder en livlig udveksling sted mellem jord og himmel. Hvert eneste døgn bliver Danmark 100 kg tungere af nedrislende meteorstøv. Den modsatte vej forsvinder billioner af bittesmå livskim. Dræbes de af Solens ultraviolette stråler eller af den kosmiske stråling? Derom er meningene endnu stærkt delte.

Siden rumfarten begyndte, har amerikanerne og russerne omhyggeligt steriliseret deres rumsonder, for at de ikke skal føre jordiske organismer til andre himmellegemer. Men måske var det spildte anstrengelser. De rumrejsende mikrober landede måske forlængst på Månen, Mars og Venus ...

Det synes sikkert, at i hvert fald én klode til stadighed afsender livskim: Vor Jord under gunstige forhold skulle de, mener NASA-astronomen, dr. Carl Sagan, i løbet af få uger kunne nå for eksempel til Mars – hurtigere end astronauter i et rumskib.

På lysbølger til andre solsystemer.

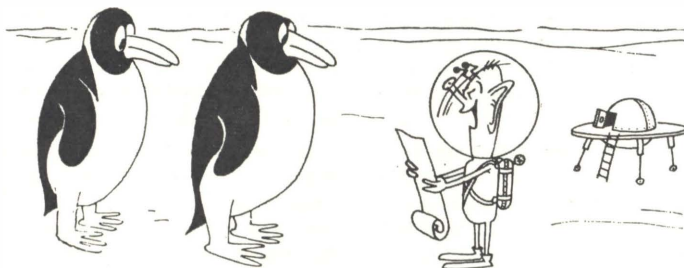
Mikroorganismer under 6/1000 mm tværmål kan, hævder han, endda forlade solsystemet og båret af lysbølger rejse til lysårsfjerne og måske bedre bakterieverdener.

Det bli'r spændende, når de første automatisk arbejdende laboratorier landsættes på Månen og de nærmeste planeter og begynder at undersøge dem for liv. Der er allerede konstrueret et apparat, som henter „jord“prøver på en klæbestrimmel og lægger dem under et mikroskop; et TV-kamera overfører forstørrelsen til Jorden, og det skal så vise sig, om de eventuelle vira eller bakterier ligner Jordens. Man kan også bruge Sankt Hans ormens lysstof. Billens blågrønne og kolde lys opstår, når organisme forbindelser blandes med adenintrifosfat (ATP).

Dette stof findes i alle jordiske væsener, fra bakterier til menneske. Findes der levende organismer i de prøver, mekanismen henter fra rumsondens omgivelser, vil deres ATP reagere mod dens medfødte lysstof. Selv om radiosignalerne kun fortæller om de mest primitive livsformer, vil det være alle tiders sensation: vi er ikke alene i rummet!

V. J. Brøndegaard.

Frederiksborg Amtsavis,
30. juli 1967.

Kære jordboere ...

Saboterede UFO Mariner IV?

En plan beregnet til brøkdelen af et sekund mistede syv minutter. Hvad skete der bag den røde planet?

Af Randall C. Hecker.

I november 1964 blev fotorekognoscerings-rumfartøjet Mariner IV opsendt fra Cape Kennedy i Florida. Det var konstrueret til at tage nærbilleder af overfladen på planeten Mars. Fra tidspunktet for dens opsendelse måtte Mariner IV følge en plan beregnet til brøkdelen af et sekund, ellers ville den ikke nå frem til den forudbestemte position over Mars-overfladen til det bestemte tidspunkt, der var nødvendigt for at gøre dens opgave til en succes.

Den 14. juli 1965 skulle sporingsstationen ved Tidbinbilla i Australien efter denne præcisionsplan have mistet kontakten med Mariner IV i 52 minutter og 32 sekunder, da sonden passerede under Mars-horizonten. Imidlertid tog det Mariner IV 7 minutter og 12,4 sekunder længere end beregnet at synke under Mars-horizonten. Jeg har været ude af stand til at ramme tiden præcist, men Mariner IV var mere end otte minutter forsinket ved tilsynkomsten fra bagsiden af den røde planet. Dette betyder, at Mariner IV gennemgik en drastisk nedsættelse af dens mere end 11.000 miles per time høje fart efter at være sunket under Mars-horizonten. Sporingsstationerne var ude af kontakt med Mariner IV bag den røde planet i mere end 60 minutter, i stedet for 52 minutter og 32 sekunder som beregnet.

Videnskabsmænd på reaktionsdrift-laboratoriet Jet Propulsion Laboratory i Pasadena, Californien, bekendtgjorde, at denne dramatiske nedsættelse af hastigheden kunne være forårsaget enten af en større tyngdekraft på rumfartøjet end ventet eller, at det kunne være kommet ind i et lag af hidtil uopdaget tung atmosfære.

Få sekunder efter at Mariner IV kom frem bag den røde planets bagside, blev båndoptagerne på den vindmølle-formede sonde tændt, og fungerede efter planen. Imidlertid meddelte sporingsstationen ved Goldstone i Californien, at instrumenterne ombord i Mariner IV havde reageret korrekt på ordren om at tændes, da modstridende signaler, dækkende over de sam-

me transmissions-frekvenser som dem fra Mariner IV, begyndte at komme ind. Tidbinbilla rum-sporingsstationen 26 miles fra Canberra, Australien, meddelte, at „uforklarlige uregelmæssigheder“ kom frem i de signaler, der blev modtaget fra Mariner IV.

Gåden om de tabte minutter bag Mars blev yderligere dybere, da Mariner IV undlod at reagere på ordrer om at slå fra og spare på batteri-kraften, da alle de informationer, der var samlet på dens bånd var blevet transmitteret tilbage til Jorden. Manøvre mekanismen nægtede også at fungere, efter at sonden kom frem bag horisonten.

Men den mest dramatiske del af Mariner IV-gåden indtraf ved Canberra, Australien. På den tid, da sporingsinstrumenterne ved Tidbinbilla, 26 miles fra Canberra begyndte at modtage ukendte og modstridende signaler over transmissionerne fra Mariner IV, kredsede et uhyre stort, glødende objekt over Canberra, fem til ti miles nord for Canberra lufthavn.

Objektet blev først observeret kl. 10,50 a.m., og blev observeret vedvarende i 40 minutter af seks medlemmer af gruppen i kontrollårnet i Canberra lufthavn – uden tvivl kyndige vidner. UFOet blev også observeret af to erhvervs-mæssige piloter, adskillige medlemmer fra Royal Australian Air Force Base ved Fairbairn og af civile. Lufthavnens omstillingsborde blev blokeret i timevis af personer, der ringede og fortalte, hvad de havde set. En særlig mand blev ansat til at tage sig af forespørgsler.

Paul Todd fra Meteorological Bureau, som havde sin plads i kontrollårnet, sagde: „For mig så lyset ud som en stålskive, der roterede, så den fangede sollyset. Så hvis den mistede sollyset, ville den komme fuldstændigt tilsyne. Den eneste kedelige ting ved det var for mig, at vi alle også så ind i Solen“.

Da objektet blev rapporteret til det nærliggende Mt. Stromlo Observatory, erklærede den vagthavende astronom Mr. T. Miller, at der ikke var nogen astronomisk forklaring på, hvad der var blevet beskrevet for ham. Han sagde, det var usandsynligt, at objektet var en meteorologisk ballon, fordi det forblev stationært alt for længe. Han konkluderede: „Himlen må vide

det! Det kan have været et objekt fra en anden planet“.

En senior-officer ved Fairbairn RAAF base nær lufthavnen sagde: „Man kan ikke udelukke muligheden af en flyvende tallerken, men for Guds skyld brug ikke mit navn. Jeg ville blive til grin!“

Hvad så end objektet var, forlod det området og forsvandt fuldstændigt, da en RAAF-jager blev sendt op for at identificere det. Piloten rapporterede, at det ukendte objekt bare „for opad og fløj bort“.

Denne UFO-observation ville ikke have været mere dramatisk end mange andre sådanne observationer, hvis ikke noget fuldstændig uforklarligt viste sig på samme tid. Objektet blev først observeret den 15. juli kl. 10,50 a.m. australsk tid. Mariner IV-transmissionerne og de modstridende, ukendte signaler over den samme frekvens blev først modtaget ved Tidbinbilla kl. 11,00 a.m. australsk tid og ved Goldstone kl. 5,30 p.m. californisk tid. De ukendte signaler fortsatte med at være hørlege indtil 11,30 a.m. australsk tid og 6,00 p.m. californisk tid. Canberra-UFOet forsvandt 11,30 a.m. australsk tid. Således ophørte pludselig de modstridende signaler over Mariner IV-transmissionen i nøjagtigt det samme øjeblik UFOet forsvandt! De blev ikke mere modtaget over hverken Goldstone eller Tidbinbilla. Og UFOet nær Canberra og Tidbinbilla sporingsstationen forsvandt (og de modstridende signaler ophørte) blot efter, at en bevæbnet kamp-jager blev sendt op for at identificere det!

Der er ubekræftede rygter, der siger, at der på samme tid, som det mægtigt store lysende objekt svævede nord for Canberra, svævede et andet lignende objekt kun en mile vest for Goldstone sporingsstation. Det siges, at dette objekt forsvandt nøjagtigt kl. 6,00 p.m. californisk tid, da Goldstone blev af med de modstridende signaler, der overlejlrede Mariner IV-transmissionen.

Objektet blev beskrevet til at have manøvreret for at undgå standsning af Air Force-jet-flyvere fra Edwards Air Force Base, Californien. Dette forbliver imidlertid et ubekræftet rygte.

Det er vanskeligt at spekulere over det rapporterede UFO's natur.

Professionelle fastslog, at de ikke mente, at dette objekt hverken var produkt af et kendt astronomisk eller meteorologisk fænomen. Beskrivelsen af objektet, som en stålskive rote-

rende om sin vertikale akse, giver objektet afgjort symmetri og fasthed og leder tanken hen på intelligent konstruktion og kontrol.

Ofte har hovedargumentet mod Uidentificerede Flyvende Objekter været, at de ikke udviser noget øjensynligt formål eller nogen grund til at komme til syne på vores himmel. I dette tilfælde kan vi imidlertid konkludere, at den kontrollerende kraft bag UFOet ønskede at gribe ind overfor visse dele af Mariner IV-transmissionen. Vi kan tænke, at dette var en defensiv forholdsregel for at holde os fra at vide, at liv virkelig eksisterer på Mars. Desuden tyder dette øjensynlige formål, sammenholdt med beskrivelsen af objektet og professionelle og træned observatorers manglende evne til at identificere det, på at det kan have været en ikke-jordisk besøgende til denne planet.

Vi kan naturligvis kun tænke over denne Mariner IV gåde. Det er imidlertid let at tro, at tilsynecomsten af UFOet over Canberra og tabet af Mariner IV's signaler ved Tidbinbilla og Goldstone ikke uden videre var overensstemmende, særlig når vi husker den nøjagtige plan for Mariner IV undtagen mens den var ude af syne bag planeten Mars, ved hvilken tid den uforklarligt mistede mere end otte minutter.

Senderne ombord i Mariner IV blev slukket, da sonden forsvandt bag Mars-horizonten. Dette blev gjort således, at videnskabsmænd på JPL (Jet Propulsion Laboratory ved University of California) kunne vide præcist, hvornår sonden kom frem over den modsatte horizon.

Af alle planeterne i solsystemet anses Mars for mest sandsynlig bærer af liv. Der er endda grund til at tro, at Mars er egnet til bærer af intelligent liv på Mars er, at Mars-atmosfæren er betydelig tyndere end Jordens, og tyngdekraften på Mars' overflade kun er to femtedele af Jordens. Dog, det totale atmosfæriske tryk på Mars beløber sig ikke til mere end få procent af Jordens, og sådan en tynd atmosfære tillader ikke, siges det, en evolution af højere dyrearter.

Sagen er denne: Hvis Mariner IV's nedsættelse af farten var en følge af, at sonden var kommet ind i et tidligere updaget lag af tung atmosfære, er det logisk at slutte, at denne tunge atmosfære også ville eksistere på Mars-overfladen. Således ville Mars have en atmosfærisk tæthed ligesom Jordens, snarere end den tidligere antagne tyndere atmosfære. Og i dette tilfælde bryder argumentet mod en evu-

lotion af mere avancerede dyrearter på Mars sammen.

Hvis Mars-atmosfæren ikke var tættere end før antaget, og Mariner IV's nedsættelse af farten skyldes indfangning i et stærkere gravitationsfelt end straks antaget, ville det også tyde på muligheden af udviklingen af højere dyrearter.

De yderliggående temperaturer, der tænkes at eksistere på Mars, ville slet ikke eksistere. Sommerens dagtemperatur på Mars siges at være højst 80°, mens nattemperaturen siges at falde til nær 100° under nul. Disse tal er baseret på en atmosfære tyndere end Jordens. Hvis imidlertid nedsættelsen af farten af Mariner IV blev forårsaget af en af de to teorier foreslået overfor, eller af en kombination af begge, skulle temperaturændringerne på Mars ikke være større end de, der eksisterer på Jorden. Således ser det ud til, at tanken om eksistensen af intelligent liv på Mars ikke længere er absurd.

Er det da tåbeligt at tænke sig, at Mariner IV under sin passage tæt forbi Mars fotograferede noget, som nogen eller noget ikke ønsker vi skal se? Da Mariner IV kom frem fra bagsiden af den røde planet, opdagede videnskabsmænd på JPL, at noget var galt med instrumenterne ombord i sonden – var de saboteret? Hvis der blev pillet ved instrumenterne ombord i sonden, var hvem eller hvad, der end pillede ved dem måske uden kendskab til jordisk instrumentering, og var ude af stand til at forandre Mariner IV's optagelser, og dækkede således Mariner IV's fotorecognocerings-transmissioner. Til dette formål blev et marsrumskib eller -skibe afsendt for at gribe ind i dele af transmissionerne fra Mariner IV.

UFOet nær Tidbinbilla springstation og UFOet i følge rygterne nær Goldstone springstation, som kom til syne på samme tid som de uforklarede unormaliteter blev modtaget med de første transmissioner fra Mariner IV, antages at støtte sådan en hypotese. Vi kan imidlertid hverken bevise eller modbevise det på dette tidspunkt, og må således lade det være i det rens rige, men jeg håber at have opøvet tænkeevnen.

FATE, maj 1967.

Mog. Borgholt.

*Den store frihed består af mange små friheder.
Ignazio Silone, italiensk forfatter.*

NY UFO-BOG

Så kom den – bogen, som alle UFO-interessererede taler om – Frank Edwards: **Flying Saucers, Serious Business.**

Bogen, som endnu ikke har fået dansk navn, er oversat af lærer Boye-Petersen, Brørup, og udgives af Biilmann i samarbejde med IGAP, og den er i trykken. Vi regner med føje med, at den er klar inden udgangen af september, og vi modtager gerne bestillinger allerede nu.

Prisen er ikke fastsat endnu, men da bogen udkommer som billigbog, vil alle have råd til at købe den. Jeg opfordrer endog alle til at bestille mindst 2 eksemplarer, for bogen er så fænomenal, at alle venner og bekendte vil låne den, og så har man jo alligevel ingen selv, medmindre man altså har 2 eller flere eksemplarer.

Bogens indhold er sprængstof – der er ingen ordinære kontaktberetninger – for Frank Edwards er journalist, men meget har han fået med, og jeg er af den opfattelse, at er nogen – efter at have læst bogen – ikke overbevist om realiteterne bag de flyvende tallerkener, så vil selv en landing lige for næsen af dem ikke kunne få dem til at acceptere det, der for vi andre er en vidunderlig sandhed: at vi besøges af intelligente væsener fra andre verdener.

Bestilling til:

IGAP, Bavnevolden 27, Måløv, Sj.

H. C. Petersen.

UFO-mærkater

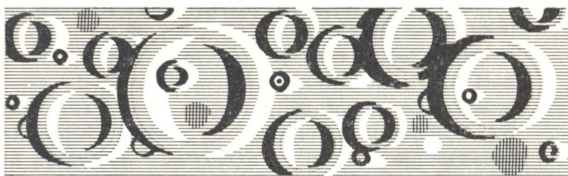
Der er stadig mange tusinde UFO-mærkater, som venter på at blive brugt. Send Deres bestilling allerede nu, således at De på en nydelig og iøjenfaldende måde kan være med til at udbrede kendskabet til UFO'erne.

Mærkaterne, som er selvklebende, koster:

60 stk. incl. porto . . .	kr. 5,00
120 — — . . .	kr. 9,00
240 — — . . .	kr. 17,00

Bestillinger foretages ved at indbetale beløbet på postanvisning til:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal th., Svendborg.

Fakta om måneoverfladen...

Videnskabelig tillid til måneoverfladens evne til at bære mennesker og maskiner er blevet forstærket ved informationer fra Surveyor III, det andet U.S.A.-rumfartøj, der succesfuldt har landet blødt på Månen, og den eneste måne-nyttelast fra noget land til dato, der har båret en indretning til at grave i overfladematerialet. Data fra rumfartøjet viser, at overfladen ved landingsstedet er sammensat af finkornede partikler, som er løst pakket, men sammenhængende nok til at opretholde moderat fasthed. Sådan en konsistens svarer til vådt sand på Jorden.

Forskellige grupper og enkeltpersoner, der påstår at have kontakt med UFO'er og ikke-jordiske væsener, har længe foregivet detaljeret kendskab til Månens geografi og geologi, men af videnskabelige data eksisterede der ikke engang minimale oplysninger om måneoverfladens natur før U.S.A.- og U.S.S.R.-instrumenterede sonder landede blødt på Månen sidste år.

Surveyor III blev den 19. april 1967 sat ned i et krater på det måneplateau, der kaldes Størmenes Hav. Kraterbunden har bevist, at den er fast og tør, men kun delvis dækket af klipper. Nogle stumper, så som støv-lignende jord er blottet. Sammenhængningsevnen af jorden er større under overfladen, dog ikke klæbende.

Bæreevnen for grunden er mellem tre og otte pounds per square inch (psi) væsentlig mere end den, der er nødvendig til Amerikas bemandede månefartøj LEM (Lunar Excursion Module), som vil udøve mindre end én psi gennem hver af dens tre landingspuder. En astronaut, der vejer omkring 50 pounds på Månen, vil også let blive båret oppe, idet også han vil udøve mindre end én psi under hver fod.

Før opgaverne med blød landing tog spekulationer om beskaffenheden af måneterrainet forskellige retninger. Nogle kommentatorer var

stemt for en fast klippeoverflade, mens andre forestillede sig et blødt, støvdækket landskab. Det lykkedes ikke ud fra fotografier fra sådanne rumfartøjer som de amerikanske Rangerere at løse problemet, og ikke før Luna IX's landing, den første succesrige sovjet-sonde, der landede blødt, opnåedes der klare beviser. Luna IX, der landede den 3. februar 1966, faldt til hvile på sikkert terrain uden sådanne effekter, som kunne forventes ved kontakt med ustabil materiale.

Surveyor III landede ca. 390 miles fra Surveyor I's område, den første succesrige måne-sonde, der landede, og som nåede Månen tidligt i juni sidste år. Sammenligninger af de to landingssteder har vist ensartede jordsammensætninger.

I de to uger Surveyor III opererede, tog den næsten 6300 billeder, gravede fire grøfter i måneoverfladen, og foretog adskillige jordprøvearbejder. Mellem billederne var det første farvefotografi, der nogensinde er taget på Månen. Billedet viser, at jorden er grå.

Surveyor III blev opsendt sent om aftenen den 16. april 1967 fra Cape Kennedy i Florida af en Atlas-Centaur raket.

UFO Investigator,
maj-juni 1967.

|Mog.

Egoisme er den perspektiviske fornemmel-seslov, hvorefter det nærmeste synes stort og vægtigt, mens enhver ting, alt efter som det fjerner sig, aftager i størrelse og vægt.

Nietzsche.

At elske er at holde op med at sammen-ligne.

Amerikansk sentens.

MÅNEN

Af Thomas Hedger.

Mens diskussioner om overnaturlige og metafysiske ting i Forum er tankevækkende, kunne det være lidt underholdende for nogle læsere at udpege nogle vildfarelser af den fysiske videnskab.

Tilsyneladende er Månens hvirvel åben, til forskel fra Jordens, i enderne og drejer den derfor ikke (Hvirvelhypoteserne). Øjensynlig flyder den rundt i Jordens hvirvel noget lignende en skæv bold, der flyder i vand med sin tunge side nedad; således foretager den en rotation om sin egen akse på en tur rundt om Jorden. Vi ser aldrig andet end et ansigt af Månen på grund af Jordens hvirvels centripetale kraft, der holder den kompakte side nede.

Tag for eksempel en træpind med en vægt fastgjort til den, kun tung nok til at trække den til bunds. Rør omkring i vandet og pinden vil bevæge sig op og ned såvel som bevæge sig rundt i beholderen, stadig svævende i væsken.

Således er Månen måske i sin egen hvirvel afbalanceret i Jordens hvirvel. Dette kunne måske også forklare planeternes positioner i den umådelig større Sols hvirvel. Det synes ret tåbeligt at antage, at Solens gravitation holder lille Pluto, tre og en halv billion miles borte, i banen, mens de nærmere og større planeter ikke falder ind mod Solen!

At Jordens tiltrækning, plus en fint afbalanceret centrifugalkraft eller -moment, holder Månen i bane er postuleret ud fra den teori, at inaktive masser tiltrækker inaktive masser. Og det endda skønt nogle kosmologer påstår, at hele universet ekspanderer!

Det synes mere resonabelt for mig, at den endelige sum af stof, der indeholdes i dets hvirvel, fast og sublimeret, bestemmer dets bane, såvel som hastigheden, der tildeles det af Jordens omdrejnings-hvirvel. (Hvirvler er ligesom elektricitet usynlige kræfter).

Teorien om, at Månens overflade er brændt af Solen, synes ulogisk, når alle forhold tages i betragtning. Hvis lys og varme kunne rejse de 93 mill. miles fra Solen, hvilket i sig selv er utroligt, modbeviser det velkendte faktum, at det ydre rum er mørkt og umådelig koldt, den påståede rejse af solvarme til Månen.

Uden en atmosfære kunne der øjensynligt ikke være nogen varme eller lys på en satellit, hverken måne eller planet, fordi det må være helt klart, at interplanetarisk rum ville være brændende varmt og glødende med blændende lys. Tydeligvis dannes lys og varme i bestemte umærkelige stoffer af atmosfære aktiveret af en form for energi udsendt af Solen. Muligvis lignende elektriske kræfter.

Denne teori om lyset må stride mod den påstand, at Månen skinner ved reflekteret sollys. For hvis lyset blev reflekteret fra Månen, ville den bule, eller det høje punkt på rundingen, udsende meget stærkere lys end de hældende kanter, og vi ville se forskellige intensiteter af lyset, for Månen er stort set rund af form. Men faktum er, at der ikke er noget centralt lys fra det sted, hvor den direkte vender mod Solen.

Somme tider, når Månen er „halvvejs fuld“, ses en tåget kontur af den side, der er i skygge. Det tænkes, at dette forårsages af „jordskin“, reflekteret af Månen. Skal vi tro, at Månen over 220.000 miles borte er et spejl?

Det synes mere logisk at antage, at den virkelige grund er en konsekvens af aktionen i Månens egen atmosfæres linse, der, idet den vender mod Jordens linse, arbejder med at frembringe lys på samme måde som Jordens og Solens hvirvler danner lys på Jorden?

Siden vi diskuterer Månen, lad os da undersøge teorien om, at dens tiltrækning af vandet er årsag til tidevandet.

Hvis gravitation, som kundgjort, virkelig eksisterede, ville Jordens være mange millioner gange kraftigere end Månens. Jordens gravitationskraft ville således langt overgå enhver svag indflydelse fra sin fjerne satellit, at dens effekt ville være lig nul på vand eller enhver anden substans her. Det ville være ligeså absurd som en myre, der trækker et hus.

Arsagen til tidevandets stigen og falden ligner mere logisk i de bølgelignende bevægelser af Jordens hvirvel. Dets form er ret meget lig et irregulært sphæroide med bølgebevægelser eller høje og lave steder på dets periferis plan - med krydsende og modgående strømme af hvirvelkræfter. Som en konsekvens presser strømme af hvirvlerne, der strømmer mod Jorden, varierende i intensitet, Månen tættere til Jorden på visse tidspunkter, og tillader den at stige højere på andre. Ligeledes forårsager denne variation i hvirvel-presset uden tvivl stigende og faldende tidevand.

Fordi tidevandets aktion korresponderer noget med ændringerne i Månens højde, er det blevet fejlagtigt antaget, at det er gravitationskraft fra Månen, der forårsager det. Hverken Månen eller vandet har nogen tiltrækning mod hinanden.

Det er tilfældigvis muligt, at nogle lignende uregelmæssigheder i herrens (Solens) hvirvel er årsag til planeternes baner, der beskriver ellipser i stedet for cirkler.

Forum,

15. febr. 1967.

/Mog. Borgholt.

Kommentar:

Ja, denne artikel har altså fået mig til at fare lige i blækkuset. Artiklen indeholder en del misforståelser og endog direkte usandheder.

Først og fremmest har jeg aldrig hørt om „hvirvel-hypoteserne“ før. – Men jeg synes dog at man, hvis man har logisk sans, må forkaste dem – medmindre disse „hvirvler“ dækker over magnetiske (gravitations-)felter; men det gør de jo åbenbart ikke. – Hvis de har noget at gøre med de tidligere æterteorier, ja, så synes jeg, det er mærkeligt, at forfatteren har opdaget æteren, når videnskabsmænd i ca. 70 år forgæves har ledt efter æteren. – Men æteren skal jeg komme tilbage til.

– Nu til varme og lys. Det er åbenbart ikke forfatteren bekendt, at „varme“ kun er en følge af molekylers forhøjede kinetiske energi. I et rum, hvor koncentrationen af molekyler (eller

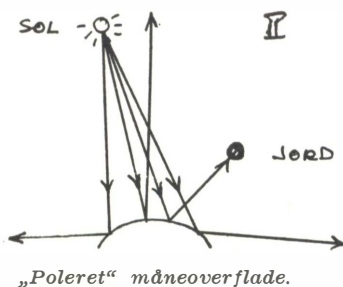
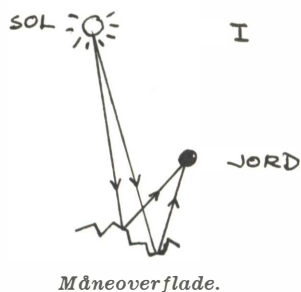
atomer) er meget lille, vil den gennemgående stråling af elektromagnetisk natur, som blandt andet udsendes fra Solen (radio-, lys-, gamma- og røntgenstråling m.m.), kun ramme ganske få stofpartikler. I modsætning hertil vil man ved bestråling af den tætte atmosfære få accelereret flere stofpartikler. Herved opnår man at få et „koldt“ rum og en „varm“ atmosfære. – At rummet ville lyse og gløde er noget pjat; – der er *næsten* ikke noget til at lyse og gløde!

Hvad angår lyset: Det har jo været bekendt i meget lang tid, at lys består af elektromagnetiske felter, som under farten fremad svinger i intensitet således, at den populære bølgebevægelse opstår. Feltet, eller fotonen, kan have forskellig svingningshastighed, således at de forskellige graduationer opstår (jfr. ovenfor). Højenergisk stråling samt radio og andre lavere strålingsarter er usynlige. Men hvor bølgelængden er af ca. 375-650 mm. (Jeg har ikke slået tallene efter, så de er kun omtrentlige) er strålerne af en sådan energi, at de, *når de rammer nethinden*, opfattes som „lys“.

Noget kan kun lyse, hvis *det lyser*, altså anslås og ved påfølgende elektron-tilbagefald udsender 1 foton – et kvant, eller hvis *det bliver belyst*, altså reflekterer indfaldende stråling.

Hvorvidt Månen skulle udsende (tilbagekaste) lys i forskellig intensitet fra Månens forskellige egne, er en ugenemtænkt slutning. Den modbevises:

Hvis det forholder sig som antaget af forfatteren ved denne teori om indfaldende lys, *skulle Månen være rund som en poleret kugle uden noget fremspring eller fordybning – og kun sådan*. Vi kan se på en skitse:

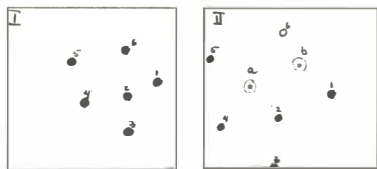

På II ser vi den antagne situation, men på I den faktiske. – For vi får jo refleksionerne fra milliarder af mikroskopiske krystallflader i sten, bjergvægge, støv, sand m.m. Loven om,

at indfaldsvinkel er lig brydningsvinkel gælder jo stadig!

Hvad angår om Pluto kan fastholdes i Solens gravitationsfelt: Rummets struktur må være

bestemt af gravitations- (lig med elektromagnetiske) felter. Ellers kunne vi ikke forklare en masse problemer omkring rum/tid. Faktisk findes der ingen teorier, der så godt som Einsteins feltteorier dækker de faktiske forhold! Forfatteren glemmer, i sin idé om, at de indre planeter ville falde ind mod Solen, at medregne de større planeters større centrifugalkraft i forbindelse med deres banehastighed! – At universet udvider sig til trods for massetiltrækning, synes at være kun halvvejs rigtigt – hvilket også er antaget af mange kosmologer. Rødforskydningen kan meget vel have andre årsager (i forbindelse med rum/tid-begrebet og feltstrukturen). Men én ting er givet: kosmos expanderer ikke uden videre. Nye stjerner opstår i enorme tyngde- og elektromagnetiske felter – det viser radio- og det optiske teleskop. Lad os se på et par situationsskitser:

I I har vi de „gamle“ galakser, og i II er de expanderet, men da koncentrationen skal være den samme, er der opstået 2 nye: a og b. Der er den store mangel ved skitsen, at den kun er i 2 dimensioner – den burde være i et mindst tetravalent koordinat! – For øvrigt har Fred Hoyle gjort sig til talsmand for teorien om brintens opståen ud fra højenergiske felter – en yderst logisk teori, når man tænker på udviklingen indenfor acceleration af stofpartikler (uden at komme ind på antistof-teorierne).

– En sidebemærkning: forfatteren: „Hvis lys og varme kunne rejse de 93 mill. miles fra Solen, hvilket i sig selv er utroligt, ...“ – For det første: varme kan ikke „rejse“ i rummet – det er en effekt. Hvad med det lys og de radiobølger, vi modtager fra galakser millioner af lysår borte? Lyset fra disse rødforskudte galakser tager forfatteren jo selv op som et bevis for sine mærkelige idéer om ingen tyngde.

– Og så den om tidevandet!

Hvordan mon forfatteren har brebet fakta om, at *Månen* ændrer sin højde, og at *tidevandet* samtidig ændres, og at *Jordens rotation*

også samtidig ændres, – eller disse fakta er ham måske ikke bekendt?

Hvis *Månen* til visse tider skulle komme nærmere – og trække sig tilbage igen – hvordan mon sådanne tilbagetrækninger skulle forklares; – hvis det var med en antityngdekraft, var den „normale“ tyngdekraft jo bevist.

Konklusion:

Forfatteren undervurderer stærkt naturens og kosmos' kræfter.

En par ting til: Det er fuldstændig ubegrundet og uden bevis, at Jordens gravitationsfelt ville være mange millioner gange kraftigere end *Månens*. Er Jordens masse måske mange millioner gange større end *Månens*?

Om æteteorien: man har ikke selv med de såkaldte elektron- eller atomure kunnet påvise ens energiske lysstrålers forskellige hastigheder i forskellige retninger. Hvis tidevandet skulle være rejst af en hvirvelbølge eller en ætervind, ville der være „medvind“ og „modvind“ i forskellige retninger. En lysstråle ville således have forskellige hastigheder i forskellige retninger. – Det er ikke påvist!

Mogens Borgholt.

Den, der viger for pression, udfordrer en ny og større pression.

Richard Nixon, fhv. vicepræsident.

☆

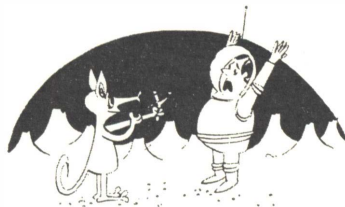
Produktionen er til for menneskets skyld og ikke mennesket for produktionens skyld.

Otto Dibelius, tysk biskop.

☆

Man kan nemt overtale sine tilhørere til at tro på deres egen tapperhed.

J. K. Golbraith, amerikansk sociolog.

»Snurrende« UFO svæver i lav højde

Et mange-farvet UFO, så stor som en 2½ tons lastvogn og fra hvilket der kom en snurrende lyd, blev den 16. januar ved tusmørkefald set af en del mennesker ved Mt. Sunapee, N.H. Blandt observatørerne var en pensioneret missionær, en fængselsbetjent, en professionel scenekunstner, en hospitalssekretær, en husmoder og en student. Lederen af NICAPs undersøgelsesgruppe i New Hampshire John M. Meloney og hans kone Virginia undersøgte sagen og sendte NICAP en detaljeret rapport.

Ved femtiden (p.m.), da Robert B. Fuller, hvis kunstnernavn er Bobby Brandon, var på vej til sit hjem i Contoocook fra Georges Mills, så han et klart hvidt lys på den mørke himmel over Mt. Sunapee. Da han kom til Bradford, 8 miles (12,8 km) fra det sted, hvor han først fik øje på lyset, så han, at lyset syntes at holde samme fart som vognen. Ved Warner, 9 miles (14,4 km) fra Bradford bemærkede han, at objektet var drejet sydover og vanskelig at se. Medens Fuller kørte gennem den nedre bydel, så han UFOet dreje direkte imod sig og nærme sig langsomt på en støt og rolig kurs. På dette tidspunkt kunne han skelne et langt cigar-formet objekt med „ravfarvede vinduer“. På UFOets højre side fandtes et rødt, blinkende lys med to usædvanligt klare, hvide lys i nærheden af forenden. Disse lys var, fortalte observatøren, „placeret på enderne af nogle frem-spring, der stak ud fra siderne“, og de lyste (strålede) lige fremad.

Fuller besluttede sig til at finde et vidne, som kunne bekræfte observationen, og i mellemtiden var UFOet blevet så stort, at kun en grapefrugt holdt i armslængde kunne dække det. Han stoppede foran et hus og løb hurtigt hen til fordøren og bankede på. Fru James C. Manry, en ældre enke, der som missionær havde været både i Østen og andre steder i verden, svarede.

„Se på lyset! Se på lyset!“ Fru Manry gjorde, som Fuller sagde. Hun fortalte, at to store, klare lys „med et mørkt tåget område imellem“ dykkede ned lige over taget på hendes vognhus (garage) og over bakken bag det. Ly-sene, som syntes at stråle mod jorden, var runde, klart gule i midten og hvide langs kanterne. Fuller sagde, at han hørte en „blød snurrende lyd“. Fru Manry bemærkede, at der mindst skulle en almindelig spisetallerken (8 tommer i diameter) holdt ud i strakt arm til at dække objektet fuldstændigt. UFOet forsvandt derefter mod nord.

I mellemtiden var hr. og fru Charles Black i bil på vej mod Warner, da de kl. 5,15 p.m. på himlen så et „marineblåt“ UFO af „skøjtelligende“ form og forsynet med to lys. Det skarpt aftegnede objekt, som syntes at svæve langsomt af sted, så ud til at være på størrelse med en 2½ tons lastvogn. Hr. Black anslog, at det var mellem 700-1000 fod (200-300 m) borte.

Femten minutter senere så fru Frederick Degerick og hendes datter Carolyn fra Warners nedre bydel, et objekt, der så ud som en „kasse“. To klare lys var placeret foran på UFOet, som syntes at bevæge sig så langsomt, at det næsten svævede hen over en mark. Objektet var lydløst, indtil det begyndte at fjerne sig i stor fart. På det tidspunkt hørtes en „snurrende lyd“. Da det fløj over vej 103, slukkedes frontlysene pludselig. Fru Degerick sagde, at der skulle en rund pude (14 tommer i diameter) holdt i armslængde til at dække UFOet.

Robert Fuller kørte forbi og bekræftede Degericks observation.

UFO Investigator,
Marts/april 1967.

F. P.

UFO beskadiger landevej

Et UFO, som startede fra en vej, og som efterlod tjæren brændende og med fire huller, blev den 21. april kl. ca. 9 p.m. set af Clifton Crowder (direktør for et varehus) i South Hill, Virginia.

En tobaksfarmer, som bor i nærheden, har meddelt NICAP, at han på samme tidspunkt og fra samme sted så et klart lys, som gik lodret op og forsvandt.

Nogle fysiske vidnesbyrd fra stedet er blevet indsamlet af Gordon Lore, Donald Berliner og Leon Katchen fra en af NICAP's undersøgelsesgrupper. De tre NICAP-folk ankom til området, som ligger ca. 75 miles (120 km) syd for Richmond, mindre end 24 timer efter hændelsen.

I et interview (optaget på bånd) fortalte Crowder, at han havde arbejdet sent i sit varehus (foderstofforretning). Efter at han havde lukket, kørte han nogle få hundrede fod (ca. 80 m), før han kom ind på den asfalterede vej. Efter yderligere 500 fod (ca. 150 m) så han objektet.

„Da jeg kom ind på den asfalterede vej“, fortalte han, „så jeg objektet, som så ud til at være ca. 12 fod (ca. 3,66 m) i diameter. Det var cirkulært og af en eller anden slags metal, og det var udstyret med støtteben ca. 3 fod (90 cm) høje

Observatøren sagde, at UFO'et var 16-17 fod (4,88-5,18 m) højt og af form som en vandbeholder stillet på enden. Der blev ikke observeret vinduer eller andre karakteristiske kendetegn.

Crowder fortalte videre, at han fortsatte med at køre, til han var ca. 250 fod (75 m) fra det landsatte fartøj og indtil lyset fra hans lygter ramte objektet. Efter at have betragtet objektet i omtrent fem sekunder, så han pludselig en eksplosionsagtig hvid flamme komme ud af bunden af fartøjet. Objektet startede og forsvandt som „et lyn“. Observatøren sagde, at han så vejen brænde i flere sekunder efter at objektet var startet. UFO'et forsvandt for øjnene af ham i en højde af 200-300 fod (60-90 m).

Norman Martin, en tobaksfarmer, som bor nogle hundrede yards (1 yard = 91 cm) fra vej 747, hvor landingen fandt sted, sagde, at han på samme tidspunkt så et klart lys stige

op fra jorden og „oplyse et træ, så klart som man ser det i dagslys“.

„Efter mit skøn lyste det op i det øjeblik, det startede“, sagde Martin, „det begyndte stort set i bunden og bredte sig helt op til toppen, da tingesten fløj væk“.

Farmeren sagde, at han ikke så objektets form. Han sagde også, at han fra gården, der i forhold til landingsstedet er beliggende på den anden side af en mark med høj hvede, ikke kunne se flammen på vejen.

UFO'et efterlod et nogenlunde bredt afbrændt område på den 1½ tomme tykt asfalterede vej. Fire huller, ¾ tomme dybe og ½ tomme brede, omgav den afbrændte plet. Mellemrummet mellem hullerne var næsten nøjagtig ens, idet afvigelsen ikke oversteg ¼ tomme. Afstanden mellem det sydvestlige og nordøstlige hul var 16 fod og 8 tommer (ca. 5,08 m), hvilket antydede, at objektets diameter måtte have været større end de 12 fod (3,66 m), Crowder havde anslået. Den afbrændte plet på vejen målte ca. 3 fod (90 cm) i bredden. Prøver fra såvel den afbrændte del af vejen som fra den normale belægning samt fra de tre (ubeskadigede) huller blev udskåret af vejbelægningen ved Virginia Highway Departements foranstaltning for NICAP til nærmere analyse på kemiske laboratorier.

På omtrent samme tidspunkt, som Crowder havde sin observation, så flere brandmænd fra Fort Lee Brandkorps to røde blinkende og drejende lys. Observationen varede i 5-6 minutter. James Hajacos sagde, at han og de andre så lysene komme lige imod sig kl. ca. 9,15 p.m., stoppe op, dreje 90°, svæve, hvorefter de temmelig langsomt forsvandt mod nordøst. Observatørerne anslag objekternes højde til at være under 600 fod (180 m). Fort Lee ligger ca. 50 miles (80 km) nordøst for South Hill.

En forespørgsel til politiet i South Hill afslørede, at der den 22. april om aftenen havde været flere observationer i området.

Mellem kl. 8,30 og kl. 9 p.m. så politichefen Bill Williams i La Crosse, Virginia, og flere andre politifolk mærkelige lys, der bevægede sig „som lyn“. Politichefen fortalte, at tre lys hurtigt skød op fra jorden fulgt af yderligere to, de fem objekter dannede en (rhombeforma-

tion". Et af lysene forlod formationen og bevægede sig meget hurtigt mod nordøst bort fra South Hill. Williams fulgte objektet i sin patruljevogn over en strækning af 2 miles (3,2 km) med en fart på omkring 70-75 miles i timen (110-120 km i timen). UFO'et bevægede sig op og ned, idet det af og til forsvandt bag træer, hvorefter det igen kom til syne. Pludselig drejede det brat omkring og fløj tilbage i retning mod byen. Til slut stoppede det op og stod stille i luften. Politichef Williams sagde, at han „aldrig havde set noget lignende“. Lyset svævede stadig på samme sted, da Williams kørte væk.

Fra fem villaer, hvor man ejer biler udstyret med radioanlæg, så man kl. ca. 9,30 p.m. nogle mærkelige lys. Vidnerne holdt hinanden underrettet over radioen. Roy Edmons, Thomas G. Cliburne, William Brooks og Melvin W. Cage samt en ikke navngiven mand sagde, at de så en rød kugle, som skiftede til en orange-gul farve. Objektet dykkede til trætop-højde og forsvandt bag træerne. Da det igen kom til syne, havde det tilsyneladende delt sig i to objekter, det ene langt fra det andet. Derefter kom de „samlet“ tilbage og forsvandt under trætop-højde. Da de igen viste sig, var der tre objekter af størrelse halvt så store som fuld-månen. Edmonds fortalte, at han forlod sin bil

og forsøgte at kalde politiet fra sit hjem, men telefonen var „død“. Da han igen gik ud for at kigge, så han en gruppe lys, der bevægede sig op og ned.

Omkring en time tidligere så politibetjent Normann Ball og fire andre en „lyserød ildkugle“ på størrelse med en grapefrugt i trætop-højde. I begyndelsen stod objektet stille, så bevægede det sig ca. 2 miles (3,2 km) med en ret lav hastighed, hvorefter det forsvandt bag en bakke.

Der blev samme aften rapporteret andre observationer, men nogle af disse skyldes sandsynligvis meget klare stjerner og planeter. Endog et par af NICAP's folk var ved at lade sig narre af en satellit, som passerede mellem tre stjerner, der sås lavt i horisonten.

Både Clifton Crowder og Normann Thomas troede at det, de havde set, var et hemmeligt våben eller en helikopter. Ingen af dem havde imidlertid hørt den mindste lyd. Crowder bekræftede senere, at han troede, at en eller anden havde iscenesat en velforberedt spøg, men indrømmede at både teorien om „det hemmelige våben“ og „spøgen“ blot var hans personlige antagelser.

UFO Investigator,
marts/april 1967.

F. P.

UFO over NASA-station

Et UFO, som forårsagede elektro-magnetiske forstyrrelser blev set svævende, i det mindste to gange i januar og februar, over NASA-stationen Plum Brook i Sandusky, Ohio.

Den første observation fandt sted kl. ca. 6,45 p.m. den 30. januar. Hr. og fru Reinhardt N. Ausmus var på tur mod nord ad vej 99, da de fik øje på et usædvanligt klart lys på himlen. De stoppede bilen og betragtede det lydløst svævende UFO i flere minutter, før lyset pludselig slukkedes.

Ausmus er medlem af Early Birds, en forening af flyvere fra den første verdenskrig.

Det andet tilfælde fandt sted den 10. februar kl. 3,42 a.m. og blev undersøgt af et NICAP-medlem, Carl Neff. Konstabel Gary Butler fra Erie Sheriff Departement, var på en rutinemæssig patruljetur i området om Plum Brook

stationen, da han så „et blåligt, klart farvet diskosformet UFO“ i sydvestlig retning.

„Jeg observerede objektet, der stod stille ca. 1½, måske 2 miles borte“, fortalte konstabel Butler i interview (optaget på bånd).

„Objektet begyndte derpå at falde mod jorden“ og „forsvandt bag en gruppe træer“. Han rapporterede observationen over radioen til den vagthavende på stationen, men opdagede, at der var støj på radioforbindelsen.

„Jeg måtte gentage meldingen to eller tre gange, fordi den vagthavende ikke kunne forstå, hvad jeg sagde“, udtalte Butler. „Der var også to officerer, som så et klart lysende objekt på himlen, som de betragtede i flere minutter.“

UFO Investigator,
marts/april 1967.

F. P.

Objekter, der sigter med lysstråler, kaster »ildkugler«

En serie sager, i hvilke UFOer badede vidner i lys, udsendte gnister og „ildkugler“, blev rapporteret i mindst fem stater og to canadiske provinser over en to-måneders periode.

NICAP's underkomité's formand i Harrisburg, George Cook rapporterer, at tre børn blev skræmt, da et UFO udsendte en lysstråle indenfor få fods afstand fra de forskrækkede knægte omkring kl. 6,30 aften den 1. april. Beatrice Turns på 12, Stephen Runkle på 11 og en ukendt 7-års dreng spillede bold på en mark i Fishing Creek Valley i Pennsylvania. De så et rundt, orange objekt mellem 35 og 50 fod i diameter nærme sig til en afstand af 50 yards, før det faldt til omkring 50 fod over jorden.

UFOet var omgivet af en glorie af lys, der ændrede sig mellem gult og blå. To antenner kunne ses på hver side.

Objektet udsendte så den stråle af lys, som ramte jorden 10 fod fra børnene. Lyset blev set i to minutter. To hunde i nabolaget gøede vildt under den fem minutters observation.

Pludselig forsvandt objektet, og hundene holdt op med at gø. En nabo sagde, at hun hørte de meget skræmte børn skrig og så et „vertikalt spor eller strøm, ... der gik lige op i luften“.

Idaho-rapporter.

Indbyggere på Shelley-Woodville egnen i Idaho var vidner til store UFOer, der udsendte „ildkugler“ ved mindst tre forskellige lejligheder i april.

Mellem kl. 9,30 og 10 om aftenen den 11. april nåede en kvinde, som gerne vil være anonym, sit hjem nær Woodville, da hun så et klart, skarpt lys til venstre for sin bil. Det kom til syne „i omkring to telefonpæles højde“ og var „større end en bil“. Det ubevægelige objekt så „plastisk“ ud og havde „vertikale stødtrin placeret jævnt rundt om noget, der kunne beskrives som et konisk tårn“. En jævnt afrundet overflade syntes at hænge fra en „kant, der strakte sig fra rand til rand“ på noget, der lignede en „høj hat“. Det ravgule UFO bevægede sig derpå mod vest, parallelt med vejen.

Vidnet fulgte det langsomt bevægende UFO til sit hjem, hvor hun sikrede sig sin 13-årige

babysitter som bekræftende vidne. Begge så de objektet passere over gården og fortsætte mod vest. Efter at have nået nogle lavalejer ikke langt fra huset, stoppede det op og svævede. Vidnerne så det derpå udsende to „ildkugler“ med „gnister“ fra bunden. Dette gentog sig få minutter senere. Så „gik UFOets lys ud“.

Der var en ubekræftet rapport om, at fire mænd også så UFOet over lavalejerne.

Nøjagtig seks dage senere så mrs. Zelma Eaton og hendes 16-årige datter i den samme time det samme eller et lignende objekt, mens de kørte nær Shelley adskillige miles fra Woodville. De så først et klart lys over en mark foran deres bil, ca. 30 fod borte. Idet det ravfarvede UFO nåede en højde af 60-80 fod, traf dets karakteristik næsten sammen med det objekts, der blev set den 11. april, inclusive størrelsen.

Da objektet fortsatte med at nærme sig, blev et lys synligt, „idet det kom fra en bule i bunden ...“ Idet mrs. Eaton troede, at objektet ville passere over sin bil, kørte hun fremad, da UFOet passerede med en fart af ca. 35 miles per hour.

UFOet blev sidst set, lige da det „gik ud“ over Shelley.

Omkring kl. 9,35 om aftenen den 28. april, vendte mr. og mrs. William P. Carter hjem til deres bopæl fem miles syd for Shelley, da de så et orange lys foran sig mod nord. Carter, en privatpilot og reparatør for Utah Power and Light Company, stoppede sin pick-up varevogn og så objektet lidt mere end 250 fod borte. Dets højde blev beregnet som værende omtrent den samme som dets afstand fra observatørerne.

UFOet havde en overbygning omkring en trediedel så høj som objektets bredde.

„Der var to stænger eller støtter mellem kroppen og overbygningen“, sagde Carter i sin rapport. „De var kun synlige gennem en feltkikkert“.

Carter fulgte så det langsomt bevægende objekt mod nord. Da de nåede hjem, løb deres søn Mike og 20 eller 30 skolekammerater fra et selskab udenfor for at betragte UFOet.

Mr. Carter sagde, han fortsatte med at ob-

servere objektet fra sit hjem gennem feltkikkerten. Det accelererede til ca. tre gange dets oprindelige fart og forøgede højden.

„På dette tidspunkt“, sagde Carter, „faldt der en lille ildkugle fra den venstre side og drev ned, og derpå faldt en anden ildkugle, og objektet forsvandt“.

Varigheden af observationen var ca. 10 minutter. NICAP-medlem C. Reed Ricks undersøgte Idaho-rapporterne.

Tidligere samme aften (den 28. april) foretog et par i Downsview-kvarteret i Toronto, Ontario, Canada, den første af to observationer af et roterende, orange objekt.

John J. Oosterdag, en rumforskningstekniker ved York University, og hans kone så et „meget klart, orange“ lys fra et vindue i deres hjem kl. 8,15 om aftenen. Oosterdag snuppede hurtigt sin kikkert og løb hen til et andet vindue for bedre udsyn.

„Så så jeg et tåget oplyst objekt af form som en skohæl med et meget klart orange lys i midten og to små blus ved siderne“, sagde han i en rapport til NICAP. „Gnister faldt langsomt til jorden, mens objektet langsomt roterede om sin akse“.

Det tog „gnisterne“ ca. 12 sekunder at nå jorden. UFOet forsvandt derpå bag bygningerne mod syd.

Nøjagtig to timer senere så vidnerne det samme eller et lignende objekt komme fra nord-nordvest, i samme retning som det første UFOs flugt. Objektet passede til beskrivelsen af det tidligere objekt, de to blus medregnet, men dets form syntes mere at være som en skive end en skohæl.

Dette objekt forsvandt også bag bygningerne mod syd. Begge observationer varede mellem fire og fem minutter.

Søgelys rettet mod vidner.

Mellem første og anden observation af Oosterdag, sagde en kvinde, der kørte gennem Rexdale kvarteret i Toronto, at hun så et ovalt objekt nær en række høje træer. Mrs. Betty Cassar, en ejendomsmægler, ringede til NICAP for at meddele, at hun, kl. 9 om aftenen sammen med indehaverne af tre andre biler, så et skinnende UFO med et bånd af tre røde og to grønne lys rundt om midten. Hun sagde, at det syntes at være omkring 15 fod højt og svævede lige over trætoppenes niveau. Det faldt så 10 fod, på hvilken tid vidnet blev bange og kørte bort.

Godt 48 timer tidligere rapporterede et vidne

i et andet kvarter af Ontario i et brev, at hun selv og en hund blev badet i et klart lys fra et UFO.

Mary Ellen Roberts meddelte, at hun kl. 8.30 om aftenen den 26. april vendte hjem fra undervisning i St. Catherines, da hun så et „glimtende rødt lys på himlen“. Idet hun tænkte, at det var en helikopter, lyttede hun anspændt efter støj, men kunne ikke opdage nogen.

„Omkring denne tid“, sagde miss Roberts, „bemærkede jeg naboens hund sidde meget stille ..., idet den så op på himlen. Vi var begge meget stille, og objektet kom lavere ned“.

UFOet, der udsendte et rødt lys, var intenst klart, idet det ikke gjorde vidnerne i stand til at skelne nogen form. Derpå stoppede det røde lys med at skinne, og blev grønt. Snart efter dette blev en lysstråle skudt ned fra objektet. Dyret var fuldstændig opslugt i det klare lys, og miss Roberts var i kanten af det.

„Lyset var kun af varighed som et glimt“, fortsatte hun. „Objektet begyndte at lyse grønt, og ændredes så til hvidlig-gul“.

Miss Roberts sagde, at UFOet så bevægede sig af sted mod syd-øst, idet det på visse tidspunkter svævede, krængede let eller drev langsomt af sted, „hele tiden med denne skiften lys fra blinkende rødt til vedvarende til grøn til gulligt, men ikke i nogen særlig orden ...“

Observationen varede omkring 30 minutter.

Få uger senere, den 7. maj, rapporterede vidner i Canada igen et objekt, der udsendte en lysstråle.

To teen-agers sagde, at de, begyndende kl. 2 om natten i Edmonton, Alberta, så et UFO med røde og grønne lys, der spandt i toppen og bunden, i adskillige timer.

Edmonton Journal's udgave fra den 8. maj meddelte, at Ricky Banyard var på vej hjem, da han først så det. Efter at være kommet hjem, ringede han til en ven, Glenn Coates, og begge drenge betragtede det, indtil Glenn måtte gå. Banyard fulgte derpå UFOet ind på Mount Pleasant Kirkegård.

„Jeg skjulte mig under nogle træer en stund“, sagde han.

Banyard meddelte, at UFOet „havde et hvidt bånd af lys, der kom ud fra bunden af det“. Idet det svævede i en omtrentlig højde af 200 fod, frembragte objektet en „dæmpet fløjtende støj“.

„Jeg var omkring 50 fod borte fra lysbåndet, og jorden var hvid, som om den var hvidglødende, under det“, erklærede vidnet. „Strålen

kom lige ned, og spredte sig så ud i en slags rektangulær form omkring seks tommer over jorden".

Da vidnet kom frem fra træerne, forsvandt lyset, og han hørte noget støj „ligesom en jet-maskine, der starter“. Derpå gik lysene på fartøjet ud, og UFOet for af sted med „syv eller otte brag“.

Sorte striber og sten, der så ud som om de var blevet brændt, blev fundet senere, om dagen, langs kirkegårdens grus-vej. Der var imidlertid ikke noget bevis på, at dette var forårsaget af UFOet.

„Overtrækket var magnesiumoxid“, rapporterede Dr. L. A. Bayrock fra Alberta Forskningsråd. „Det et meget almindeligt på sten i mange områder af Alberta“.

Øjensynligt blev stenene pløjet op af en planeringsmaskine, som kørte gennem kirkegården dagen før observationen.

Gnister og eksplosion.

Adskillige dage senere rapporterede et vidne til NICAP hundreder af miles sydpå, at han så et objekt, der svævede og skød gnister fra sig.

Richard J. Butler sagde, han kørte på vejroute 7 i Alexandria, Virginia, kl. 10,12 om aftenen den 12. maj, da han så et lys, der skiftede farve fra hvidt til rødt, tilbage til hvidt, idet det skiftevis blev kraftigt og svagt.

„Det bevægede sig mere eller mindre i en cirkulær bane med lav hastighed“, fastslog Butler. „Efter at have bevæget sig adskillige hundrede yards mod syd, syntes det at hænge i luften. Derpå udsendte det gnister neden under og mod jorden. Dette varede i få sekunder, derpå var lyset ganske pludselig væk. Det syntes at forsvinde på et øjeblik“.

Objektet var lydløst, sagde han, og „havde ikke noget udpræget mønster eller retning eller fart“.

Fire nætter senere var staten New York scene for en observation af et rødt objekt, der udsendte to klare lys.

Kl. 9,30 om aftenen den 16. maj kørte Dr. Frederic D. Weinstein og miss Pamela Carrington af sted mod nord på vejroute 87 mellem Albany og Clifton Park. Et klart, pulserende rødt lys blev observeret mod nord-vest. Idet de først troede, det var lysene på en flyvemaskine, der gik ned i Albany's lufthavn, parkerede de og betragtede det gennem kikkert. UFOet bevægede sig langsomt mod dem.

„Med det blotte øje“, sagde Dr. Weinstein, direktør for optagelse på State University i Albany, i sin rapport, „var farven klar, ustadig rød ..., idet det varierede i intensitet, lejlighedsvis skiftede mod hvidt og orange. I kikkerten syntes objektet ikke at pulser, men viste en mere jævn, lys farve“.

Miss Carrington mente, hun opdagede en „oval skyagtig form bag lyset“.

„Da objektet krydsede vejroute 87, fortsatte Dr. Weinstein, „skete der noget ekstraordinært og mærkeligt. Objektet syntes at kaste et hvidt lys, der næsten faldt 1500 fod bort, og derpå syntes det at eksplodere i mindst fem stykker. Hele virkningen var ret meget lig en stor gnist, der bliver tabt fra en svejsers svejseapparat på en skyskraber“.

Vidnerne observerede objektet i 10 minutter.
UFO Investigator,
maj/juni 1967.

| *Borgholt.*

Overraskende sager undersøgt

En gruppe overraskende sager er blevet rapporteret til NICAP. Rapporterede karakteristika inkluderer en påstået bortførelse, forbrændte vidner, meget skræmte børn, en mand, der erklærer, at han skød på og ramte et UFO, elektromagnetiske (EM) effekter og reaktioner fra dyr. Nogle af rapporterne blev modtaget førstehånd, andre blev plukket fra ubekræftede avisberetninger. De er alle under undersøgelse af NICAP. De mest utrolige følger:

Om aftenen den 5. februar 1967 sagde en ung mand i Hilliard, Ohio, at han hørte „en mærkelig lyd“ og en hund, der gøede. Her er, hvad han rapporterede:

Idet han så op, så han et UFO, 75 fod langt og omkring 45 fod højt, komme lavt over en vejkant. Objektet, sagde han, landede på tre ben på en mark. Snart efter at det æg-formede fartøj landede, åbnede en „elevatorlignende aksel“ sig, og „væsener“ kom frem. De bar små runde kugler, som han sagde, de stillede på jorden rundt om siden på fartøjet. Derpå så væsenerne, der så menneskelignende ud, ud til at vente. Snart kom en mand fra den anden side af marken, og de havde en samtale. Vidnet sagde, at deltagerne brugte mental telepati, og alle gik med en „let humpen“. De havde

også et hypnotisk udseende, sagde han. (Hvordan han vidste noget om telepatien, sagde han ikke. Red.).

Så sagde vidnet, at han trådte på en gren. Den knækkede, og vækkede straks „væsenernes“ opmærksomhed. Lederen løb efter observatøren, som forsøgte at løbe, idet han var meget bange. Væsenet greb ham imidlertid i nakken, idet det straks efterlod et forbrændt sår, der, ifølge vidnet, senere blev bekræftet af ikke navngivne luftvåben-officerer, der undersøgte hændelsen. Han sagde, at endnu et andet væsen nærmede sig, og begge trak de ham tilbage til tallerkenen. Da de kom næsten til døren af fartøjet, så de menneskelignende væsener på hinanden, som om de var slået med panik. De slap det forskræmte vidne, samlede kuglerne op og drog af sted i UFOet.

Medlemmer er vidende om NICAP's standpunkt i sager som denne: vi er ekstremt skeptiske, idet ingen rapport som denne nogen sinde har været autentisk. Mange har været spøg helt igennem, og andre er udsprunget fra tvivlsomme kilder. Vidnet i denne sag talte med NICAP i telefon og nægtede at opgive sin adresse eller telefonnummer. Vi vil vente med en dom, indtil der er opnået solidt bevis.

Psykologiske effekter.

Et UFO, der fik en bil til at gå i stå, trak køretøjet mod sig og forårsagede, at vidnets hud skallede af, blev set ca. kl. 7,45 om aftenen den 5. april nær Jonestown, Pennsylvania, ifølge John H. Demler, en dommer fra stedet, som kørte mod Lickdale.

„Da jeg kom på vejroute 72 en halv mile fra hjemmet“, begyndte Demler sin rapport, „startede jeg mod nord, og kørte en halv mile, da bilen svigtede. Den svigtede en anden og tredje gang ... Derpå stoppede den, og lysene gik ud ...“

Da var det, vidnet så et UFO „omkring 30 fod i diameter“ komme mod ham ca. 30 fod over vejen. Det langsomt-bevægende objekt fløj over køretøjet, sagde han, stoppede så og svævede „langs siden af bilen“.

„Det udsendte en lugt af svovl og kamferolie“, fortsatte Demler. „Det begyndte derpå at hælde og fjerne sig meget langsomt ...“

Pludselig, rapporterede vidnet, tog UFOet „en frygtelig fart“, og bilen „syntes at blive trukket mod det“, det vippende køretøj „satte sig derpå så hurtigt ned“, at han blev kastet tværs over forsædet.

„Objektet så ud som om, da det blev set over

bilen, det havde lys bag malet, sort glas“, sagde Demler. „Det gav en lyd fra sig, som en elektrisk motor, der løber rundt ... og ... da det fjernede sig, lød meget højere. Det udsendte også gnister, som hvis man sliber på en slibesten ...“

Efter at UFOet forsvandt, rapporterede vidnet, at hans bil fungerede perfekt.

Følgende dag, meddelte Demler, at han var meget nervøs og „blev ved med at svede til ca. kl. 4 om eftermiddagen“. Han sagde også, at partier af hans hud skallede af hans hænder og fødder.

Indtil nu har NICAP ikke været i stand til at opdag, hvorvidt vidnet konsulterede en læge for sine psykologiske effekter.

Hundreder af mennesker i og omkring den lille by New Haven i Vest Virginia, rapporterede at have set et UFO om aftenen den 17. april. Lewis Summers, en registreret farmaceut og ejer af sit eget apotek, fremsendte rapporten via brev og telefon.

Summers sagde, at det mægtige fartøj først blev set flyve op langs Ohio River i omkring 500 fods højde omkring kl. 8,45 om aftenen.

„Da det gik op for mig, at det kom over Ohio River“, meddelte Summers, „hoppede jeg ind i min bil og kørte ca. trekvart mile for at komme nærmere. Objektet krydsede landevejen omkring en halv mile foran mig og forsvandt bag bakkerne“.

Reaktion på lys?

Da vidnet imidlertid fortsatte med at køre, kredsede UFOet rundt og vendte rundt lige mod ham. To mægtige lysstråler blev rettet mod jorden fra søgelys i bunden. UFOet vendte derpå om mod floden, og Summers fulgte indtil han „var på en position, hvor fartøjet ville passere hen over“.

„Jeg standsede bilen og slog lyset fra og til adskillige gange“, fortsatte observatøren. „Projektorerne blev også tændt og slukket adskillige gange, men jeg ved ikke, om de svarede på mit signal eller ej“.

Da fartøjet passerede over hans bil, sagde Summers, at han også hørte en jetmaskine, der fløj over. UFOet bevægede sig over himlen med den relative langsomme hastighed af 100 miles i timen.

„En farmer sagde, at fartøjet standsede over en mark på hans farm og lyste ned“, bemærkede vidnet, „idet han rapporterede, at lysene var altfor klare til at se på nær ved“.

Tre miles nord for Summers position kom en

lille dreng, som havde en pony spændt for en vogn, lettere til skade, da dyret gjorde et buk-spring, idet det fik øje på objektet, brækkede vognen og knuste purkens briller. Drengens far nægtede at tro, at hans søn havde set et UFO, indtil han (faderen) fandt ponyen på ryggen „med benene lige i vejret“.

Mrs. Lewis Capehart, som arbejder på Summers apotek, rapporterede, at hendes to tyske hyrdehunde „hylede og gøede“, da det mærkelige fartøj fløj over, og en „brød lænken, som den var bundet med“. Mrs. Capehart indsendte en tegning af det objekt, hun så, til NICAP. Skitsen viser en mægtig lyskugle med to rækker af fire køje-lignende åbninger, hver på to koniske fremspring, der stak ud fra siderne af den hvide kugle.

„To troværdige mennesker fortalte mig, at deres TV-apparater viste kraftige interferenser på dette tidspunkt“, tilføjede Summers.

Et antal mennesker langs West Virginia-Ohio grænsen rapporterede at have set objektet. Hundreder af opringninger blev modtaget den følgende dag af radiostationen WMPO. Ifølge Summers alarmerede stationen luftvåbenbaserne og lufthavnene i området. Ingen rapporterede nogen maskine i luften på det tidspunkt.

I mellemtiden så sheriff Robert C. Hartenbach og adskillige andre på den anden side af floden, i Middleport i Ohio, objektet, der udsendte „et klart gult lys“ og havde „tanklignende objekter, der sad rundt om dets krop“, og bekræfter således mrs. Capeharts tegning. Sheriften, hvis observation blev rapporteret til Pomeroy Daily Sentinel i Ohio, sagde, at han så UFOet på samme tid, Summers først observerede det.

Endnu en rapport til NICAP kom fra Louis Ellis, der også så UFOet på samme tid i Middleport. Vidnet arbejdede over på sit arbejde på personalekontoret i Vanadium Corporation of America, da han så objektet bevæge sig mod sydøst.

„Det stoppede pludseligt“, sagde Ellis, „muligvis i to minutter, ændrede sin retning uden at dreje rundt og kom direkte over mig i ... 400 eller 500 fod“.

Observatøren sagde, at han så klare lys, der kom frem fra vinduerne på fremspringene.

„Der var også en række af røde lys rundt om objektet“, meddelte han, „men de blinkede ikke eller ændrede farve på noget tidspunkt“.

UFOet syntes at bevæge sig langsomt over

fabriken, idet det til tider syntes „som om det tabte fart“. Det forsvandt kl. 8,40 om aftenen.

Vi afventer yderligere udvikling og flere førstehånds-beretninger fra denne observation.

Salt Lake Tribune rapporterede, at en mand fyrede på og ramte et UFO, mens han kørte på Utahs vejroute 91. Michael Campeadore sagde, at han var ca. 17 miles vest for St. George kl. 1,30 om natten den 6. maj, da han hørte en høj, summende lyd.

„Jeg bremsede bilen“, sagde han, „hoppede ud, og objektet – 40 til 50 fod i diameter – svævede over hovedet omkring 20 til 30 fod over mig“.

Idet han vendte tilbage til bilen, ladede han sin .25 kaliber pistol og tømte et fyldt magasin mod objektet. Han sagde, at han „hørte kuglerne rikochettere ...“ på det runde UFO, som havde en kugleformet top.

En sag fra en mand, der hævdede at være blevet forbrændt af et UFO på jorden, er blevet gennemgået af en forsker fra et Colorado University-projekt.

Steve Michalak var på en fornøjelsestur nord for Falcon Lake i Manitoba, Canada, ved middagstid den 20. maj, da han hørte nogle gæs begynde at skræppe op. Idet han så op, så han to klart røde UFOer nærme sig fra syd-sydvest.

„Et krydsede omkring 10 fod over jorden, og ét landede“, fortalte Michalak en reporter. „Jeg betragtede det i omkring en halv time, før jeg gik nær hen til det“.

Han sagde, at da han nærmede sig objektet, som udsendte flerfarvede refleksioner, åbnedes en dør, idet den åbenbarede en klar violet farve. UFOet fløjtede, „som om det sugede luft ind ...“

Det 35 fod lange objekt var ca. otte fod højt med et fremspring i toppen, omkring tre fod højt. Det lignede „rustfrit stål“, og dets samlinger var „perfekte“, uden nogen svejsesømme, nitter eller bolte.

Idet vidnet forsigtigt nærmede sig, sagde han, at han hørte „afgjort menneskelige“ stemmer komme inde fra fartøjet, men han kunne ikke forstå, hvad der blev sagt på grund af støjen. UFOet udsendte derpå varme fra huller i dets side, drejede sig mod urviserens bevægelsesretning, og fløj bort, idet det slog Michalak til side.

„Det var da fartøjet fløj bort, far blev forbrændt på brystet“, sagde Michalaks søn Mark. „Forbrændingerne, der lignede et mønster, forekom geometrisk ligesom et ternet bræt; en fir-

kant har et antal prikker, men den næste er uden“.

Da vidnet meldte sig på hospitalet for behandling, fortalte han den vagthavende læge, at han havde fået forbrændingerne fra en flyvemaskines udblæsning, fordi han var „bange for, at der ville blive leet af ham“. Lægen bekræftede at have behandlet ham for forbrændinger.

Michalak sagde, at han havde tabt 12 pounds i de to dage, der fulgte efter observationen, og at han ikke havde det godt.

„Jeg kastede stadig op“, bemærkede han, „og jeg kan stadig mærke en slags modbydelig lugt komme fra mit indre“.

Michalaks kone bekræftede udtalelsen.

Vidnet siger, at han mener, det han så kunne have været „en nyskabelse, der blev testet fra U.S.A.“.

NICAP har bedt Michalak om en første-håndsrapport. Undersøgeren fra Coloado-projektet bekræftede vidnets forbrændinger og sagde, at han syntes pålidelig.

En observation, der blev foretaget nær Richmond i Virginia, skræmte ifølge rapporten den 7 år gamle John Norton så meget, at han måtte bringes på hospitalet med ambulance.

Kl. 11,30 om formiddagen den 1. juni var

krægten i færd med at hugge brænde, da han så et UFO med rødt og grønt lys lande i en lysning nær hans hjem, ifølge avisberetninger. Både drengen og hans tante, Rebecca Norton, løb ind i huset „hvide som lagener“.

John sagde, at han blev bange, da objektet „blinkede“ til ham, gav en summende lyd og „for af sted som lynet“. Hans mor, mrs. Pedro Norton fra Pump Road, sagde, at han var så slemt oprevet, at hun måtte ringe til Tuckahoe Volunteer Rescue Squad for at få ham på hospitalet. Han blev beskrevet af de tjenstgørende på hospitalet som „rystende“, da han blev bragt ind.

UFO, „omkring en Volskwagens størrelse“, var af form som et hat, „en slags hvid og gyl- den i bunden“.

Johns far sagde, at drengen „aldrig har fortalt os noget lignende før“.

Igen advarer vi læserne om, at fuldstændige undersøgelser af disse sager ikke er blevet fuld- endt. De skulle ikke acceptere eller afvises på basis af de fremlagte beviser. Enhver yderligere oplysning, der kommer ind, vil blive rap- porteret i fremtidige udgaver af the Investiga- tor.

UFO Investigator,
maj/juni 1967.

/ Mog.

Luftvåbnet forkaster New York - fotos ...NICAP er af en anden mening

Luftvåbnet har fortalt New York NICAP-medlemmer, som fotograferede et UFO sent sidste år (UFO Investigator Vol. III, No. 11, side 7), at billederne ikke støtter hans historie. Indtil dato indikerer NICAP's undersøgelse imidlertid, at billederne og den medfølgende rapport er autentiske.

De to billeder, der her er reproduceret sammen for første gang, blev taget den 18. december 1966 Lake Tiorati, New York, af Vincent Perna, en 23-årig konstruktionsarbejder fra Yonkers i New York, der havde været medlem af NICAP i omkring tre måneder.

Observationen skete mellem kl. 4,30 og 5 EST om eftermiddagen ved den nordlige side af Lake Tiorati, som er en del af Palisades Interstate Park i den sydøstlige del af New

York. Sammen med Perna var hans bror Louis på 26 fra Bronx og en ven, Thomas McClain på 38 fra Manhattan. De tre mænd fiskede og havde pakket deres grej med det formål snart at tage af sted. Ovenpå grejet var Vincents Brownie Fiesta-camera.

Pludselig bemærkede Vincent et objekt, der bevægede sig over træerne på den anden side af søen. Idet han kaldte på sine kammerater, snupede han cameraet og løb til et sted 25 eller 30 fod borte, hvor han havde et klart overblik over den modsatte kyst. Objektet fløj fra venstre mod højre i S-form, hvis plan var parallel med jorden. Bevægelsen var rolig og støt uden nogen drastisk ændring af objektets højde eller position.

Belyst af den nedgående sol syntes UFOet at

være stort set lig en hat eller et omvendt fad. Bunden var gul og toppen grå. Der var ingen strukturelle detaljer synlige. Vincent fik det indtryk, at den afrundede top var noget forskudt mod det bageste af objektet.

Indenfor sekunder efter at de to billeder blev taget, passerede UFOet bag et brandtårn på bakken oven på den anden side af søen, og forsvandt ned bag træerne. Det havde været i syne i mindre end ti sekunder.

Efter at UFOet var forsvundet, løb vidnerne til den vej, der går rundt om søen, og gik til en nærliggende parkpolitistation for at rapportere observationen. Politiet foreslog kontakt med luftvåbnet på Stewart Luftværnsbase ca. 16 miles borte. Vincent ringede til basen senere den eftermiddag.

Luftvåbnet går i sit brev til Perna ind for, at UFOet er et virkeligt objekt snarere end et fotografisk trick eller en fejl, men konkluderer, at objektet er „maksimum tre fod i diameter“, ikke de „50 til 70 fod“, der blev beregnet af Perna. Brevet siger også, at objektet er „væsentlig nærmere end baggrundens træer, „ikke over træerne som Perna sagde. Begge luftvåbnets konklusioner er øjensynligt baseret på den „relative klarhed“ af objektet, som det er på det første billede.

NICAP's undersøgelse af sagen fortsætter, så en fuldstændig tilbagevisning af luftvåbnets kendelse er endnu ikke mulig. Efter som luftvåbnet modtog det mindst klare af negativene, er den nuværende konklusion, at de militære analytikere tog fejl. Der er signifikant forskel mellem skarphe den af de to fotos.

Negativet til det første billede, det ringeste af de to fotos, blev eksamineret af luftvåbnet, mens NICAP studerede det andet negativ, som nu bliver opbevaret af NICAP, indtil fulendelsen af undersøgelsen. Det første negativ blev modtaget af NICAP den 9. juni, idet det kom tilbage til Perna fra luftvåbnet, og bliver nu vurderet. Når dette skrives, har luftvåbnet ikke bedt om at se det andet negativ.

På det andet billede indikerer tydeligheden af objektet, at dets position er mindst 35 fod fra cameraet og muligvis meget længere væk, som vidnerne rapporterede. Instrumentaflæsninger støtter denne indikation.

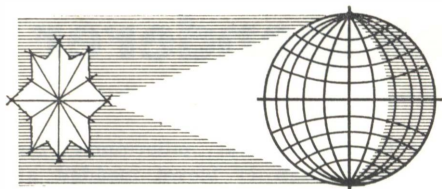
Bakketoppen i baggrunden er omkring 2000 fod fra cameraet, mens kystlinien er omkring halvt så langt borte. Hvis objektet, som vidnerne sagde, da er over træerne på den sydlige side af bakken, er det mellem 1000 og 2000 fod borte. Hvis man antager denne position for objektet, er dets diameter, afgjort af den fremkomne størrelse på fotoet, 40 til 80 fod, den omtrentlige størrelsesorden, der blev beregnet af Perna.

UFO Investigator,
maj/juni 1967.

/ Mog.

Nogle mennesker har altid så megen religion, at de kan hade hinanden, men ikke tilstrækkeligt til at elske hinanden.

Jonathan Swift.

KRONIK

Global UFO-undersøgellesplan studeret af FN

De Forenede Nationers gruppe for sager vedrørende det ydre rum, ser nu på en plan for verdensomspændende, videnskabelig undersøgelse af UFO'er. Globale rapporter om UFO-observationer ville også blive inkluderet, hvis planen godkendes af medlemsnationerne.

Generalsekretær U Thant har udtrykt dyb interesse for UFO-sagen, idet han har sat den højt på listen over alvorlige verdensproblemer. Hans udtalelse fulgte efter en udførlig eksamination af dokumentarisk bevis givet til ham af NICAP.

Med U Thants billigelse blev planen for et globalt studie skitseret for gruppen for sager vedrørende det ydre rum af Dr. James E. McDonald, velkendt atmosfære-fysiker ved University of Arizona. Dr. McDonald er blevet en ledende skikkelse i UFO-sagen efter intensive studier og detaljerede undersøgelser af observationsrapporter.

Idet Dr. McDonald tilskyndede en øjeblikkelig FN-aktion, sagde han, at etableringen af en verdensomspændende UFO-undersøgelse ville hjælpe meget med til at „fjerne det 'tåbelige låg', der nu så kraftigt lægges over offentlige rapporter om mange UFO observationer“.

For mange seriøse undersøgere af UFO-fænomenet, sagde Dr. McDonald, „synes det forståeligt, at noget af en global UFO-forsknings natur har været under vejs i de senere år ... og måske den vil være en sag af presserende vigtighed for mange mennesker i verden“.

I sin diskussion for gruppen for anliggender vedrørende det ydre rum, fremsatte Dr. McDonald den 7. juni følgende punkter:

1. Der er stærke indikationer for voksende tilnærmelse af UFO'er her og i udlandet.

2. Det er ikke muligt at forklare alle disse observationer som naturlige fænomener eller som hemmelige afprøvninger af højt avancerede luft- eller rumfartøjer bygget på Jorden.

3. Til trods for officiel benægtelse peger de

efterprøvede beviser mod et eller andet ukendt fænomen, som vi alle hurtigt må blive bedre informeret om.

4. Den sandsynligste hypotese er, at UFO'erne er ikke-jordiske sonder, i stand til at frembringe EM (elektromagnetisk) interferens og andre usædvanlige effekter.

5. Vigtigheden af problemet for vor verden, hvis UFO'er virkelig er ikke-jordiske sonder, skulle hurtigt få international videnskabelig ko-operation i gang for at opdage alle de mulige informationer.

Hvis FN er i stand til at etablere et internationalt UFO-rapporteringssystem, sammen med internationale videnskabelige vurderinger, ville dette være den vigtigste udvikling til dato. Som Dr. McDonald fremhæver, ville det snart bringe latterliggørelsen til ophør, og resultere i et enormt antal verdensomspændende observations- og sporingsrapporter. Hvis de til fulde blev koordineret, som det måtte forventes, ville sådan en stor mængde faktisk bevis, analyseret af tusinder af videnskabsmænd, utvivlsomt afsløre mønstre og andre værdifulde spor, der endnu ikke er bevist, hvis det blev set under ét.

Hvis denne plan bliver godkendt og båret ud i livet i nær fremtid, kunne den bringe os, langt tidligere end vi nu forventer, signifikante svar på hovedspørgsmålene i UFO-forskningen.

UFO Investigator,
maj/juni 1967.

/ Mog. Borgholt.

SUFOI, Korsør

søger forbindelse med folk i Korsør-området, der er interesseret i at være med i et gruppearbejde. - Henvendelse:

Bent H. Wilsen,
Motalavej 51, Korsør.

Colorado-projekt ekspanderer

Flere penge, mere tid og flere undersøgelser i marken synes at være på trapperne for Colorado University's UFO-undersøgelse.

En anmodning er blevet rettet til USAF's kontor for videnskabelig forskning om yderligere fem måneder (til september 1968) og 210.000 dollars (til totalt 523.000) for at fuldende arbejdet med at gennemgå det samlede UFO-billede.

Mellem de projekter, der under udvikling, er der en meget udvidet bestræbelse på at samle data, som vil give fast bevis for eksistensen af UFOer eller ej. Mellem de nuværende facetter i dette program er der:

(1) speciel fotografisk og elektromagnetisk detektions-apparat designet til at opnå nøjagtige tal på UFO-størrelser og -frekvenser;

(2) et årvågent netværk af erfarne UFO-forskere, som skal underrette Colorado straks ved erfaring af en potentielt vigtig observation;

(3) et kartotek over de mest signifikante sager, som kan studeres af computer;

(4) adskillige hold veltrænede forskere, der er forberedt på at tage til scenen for enhver hovedobservation med kort varsel; NICAP forventer at spille en rolle i optræningen af disse hold;

(5) en speciel observationsundersøgellesform hurtigt udviklet til Colorado-projektet;

(6) en håndbog for lægfolk til at hjælpe de gennemsnits-interesserende personer til at gøre arbejdet bedre ved observation og rapportering af observationer; og

(7) nærmere tilknytning til UFO-officerer på luftvåbenbaser, startende med et specielt resumé afholdt den 12. og 13. juni i Boulder, Colorado, for godt 75 af disse mennesker.

To nye medlemmer er blevet føjet til universitetets UFO-team.

Dr. Gerald M. Rothberg er professor i fysik ved Stevens Institute of Technology i Hoboken, New Jersey. Han skal lede et team af forskere i marken, der udgår fra Boulder, Colorado, begyndende i juli.

En New Yorker, Sam Rosenberg, skal skrive en historisk analyse af UFO-problemet som et kapitel i Colorados endelige rapport. Hans analyser vil blive gennemgribende, idet de gør brug af historiske observationer, gamle skriftruller og legender fra sådanne lærdomsinstitutter som Library of Congress og New York bys offentlige bibliotek.

Begge mænd har kontaktet NICAP for assistance.

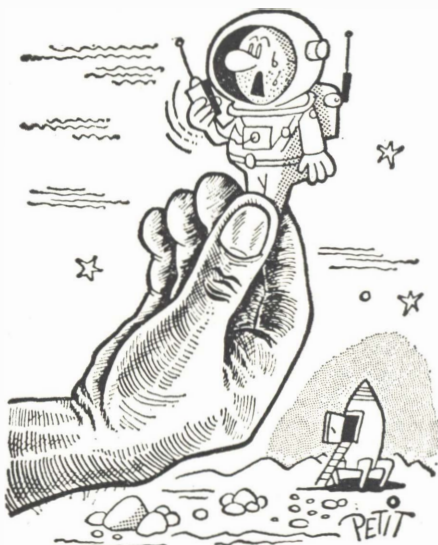
Et skridt for udvidelse af spillerummet for Colorado undersøgelsen er blevet meddelt af en national-konsortiumsavis' redaktør Roscoe Drummond. Han fastslår, at projekt-koordinatør Robert Low vil være med på august-mødet i International Astrofysisk Union i Prag, Tjecoslovakiet, hvor han vil møde sovjetiske og andre videnskabsmænd, der er interesserede i det verdensomspændende UFO-mysterium.

Som tilføjelse til rapporten om fremskridtet af studiet, der er ledet af Dr. Edward Condon, bemærkede Drummond om dets kvalitet:

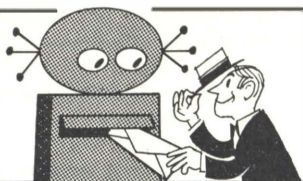
„Condon-teamet gør ikke dette arbejde modstræbende; de gør det med en følelse af spænding; de ved, at de meget muligt kan være indenfor rækkevidde af den største opdagelse indtil nu“. Han konkluderede: „Af alt det jeg har lært, er jeg overbevist om, at Condon-holdet er i gang med et grundigt og videnskabeligt arbejde“.

UFO Investigator,
maj/juni 1967.

| Mog.

... og ydermere kan jeg meddele, at jeg har fundet liv heroppe ... ret meget liv!

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommande nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindeligt er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i alting. REDAKTIONEN.

Til UFO-NYTs redaktion.

Svar til Jørgen Lund.

Deres indlæg i UFO-NYT nr. 4 var meget interessant og giver straks anledning til debat. De kommenterede Per Borgård om UL, og jeg vil nu kommentere Dem. Vi vil ikke omtale UL, vi vil lade det være. De skriver, at Adamski's påstande ikke kan holde for en nøgtern vurdering. Hvor ved De det fra? Både her i bladet og andre steder er Adamski's påstande blevet yderligere underbygget og endda bekræftet. Tænk blot på van-Allen-bælterne og „ild-fluerne“. Tænk på hans mange vidner, hans fotografier, og her springer vi faktisk til Deres punkt 4. Hvorledes kan De forklare det store moderskib, som vidnerne så i ørkenen, „lydløs og kolossal stor“. Så derfor vil jeg mægtig gerne vide, hvordan det bluffnummer blev lavet. Da jeg er begyndt bagfra med Deres meget nøje og „gennemtænkte“ 4 punkter, må vi til nr. 3. De skriver om hele galaksen, som om De var meget kendt med denne, ja, såvidt jeg ved, er videnskaben i dag knapt nok klar over, hvad ordet galakse indbefatter, så enormt er det, og kan man så opstille sandsynlighedslove for noget, som man ikke kender? Og dette punkt 3 kan lige så godt være for Adamski som imod, for husk han sagde, at hans rumvenner kom fra vort solsystem.

Meteorstenene, der kommer fra det ydre rum, består af de samme grundstoffer, som findes her på Jorden. Det tyder på, at universet muligvis er opbygget af de samme grundstoffer, og levende celler er selvfølgelig afhængig heraf

og klimaet en afgørende faktor, som De også selv skriver. Adamski har aldrig sagt eller skrevet, at klimaet var ens overalt. Han har tværtimod skrevet, at menneskene kunne tilvende sig de forskellige forhold, der hersker på planeterne.

Vores kendskab til universet beror på udmærkede hjælpemidler, skriver De. Ja, set fra vores jordiske synspunkt, synes vi måske, at de er gode. Vores instrumenter er indrettet eller indstillet efter jordiske forhold og efter hvad vi ved. Men se, det kan da aldrig for andre verdener klimaer eller væsener påbyrdes dem forkerte forhold på grund af en eventuel fejl ved vore instrumenter eller mangel, da vi ikke kender de forhold, vi vil undersøge, og hvordan vore instrumenter vil virke. Det kan vi jo ikke sige med bestemthed. Vores målinger er kun fingerpeg, og ikke videnskabeligt bevist ved selvsyn. Se, det er en meget stor forskel. Vi ved altså stadig ikke, om denne omtalte forskel er stor eller så afvigende, at den er i stand til at skabe en anden molekylestruktur i cellerne, og forsøg her på Jorden, syntes at vise, at der ikke dannes molekyleforskelle, trods afvigende betingelser. Molekylerne syntes også at have deres bestemte mønster, uanset om de danner sig i 500 graders varme eller flydende metan, men de begår sig bedst under nogenlunde „jordiske“ betingelser. Hvis der har dannet sig intelligensvæsener på andre kloder med en anden molekylestruktur, så skal der også være mange andre grundstoffer, som vi ikke kender, og det synes jo netop ikke at være

tilfældet, hvis grundstofferne er de samme overalt.

Selv om Adamski siger, at der er mennesker overalt på planeterne i vort solsystem, betyder det jo ikke, at hver planet har udviklet en menneske race, det kan jo være, at kun een planet har gjort det, og så befolkede de andre, og det er jo netop, hvad Adamski siger, Jorden er blevet. Så Deres punkt 2 kunne ligeså godt have været omvendt. Vi ved ikke, hvor mange planeter, der er i stand til det, men netop dem som kan gøre det, har jo al mulig grund til at udvikle netop mennesker, når vi ser på det, vi lige har omtalt. Deres punkt 1 falder dermed fuldstændig væk, og er et begreb, som tangerer det sekteriske i al sin fanatisme og derfor komplet uvidenskabeligt. Se, Deres katodeteori falder også sammen, hvis De nøje studerer Adamskis værker, som jeg kan se, De kun har læst på overfladen, for hvem siger, Solen er varm. Det er dens stråler, der giver varmen, og vi ved ikke, hvor langt denne stråling rækker ud, om den er kraftigere på de ydre planeter end hos os. Altså, altsammen noget, som vi ikke ved, men vil forsøge at finde ud af senere. Andre planeter, der udvikler levende celler, behøver ikke at have evolution lig Jordens, men hvem siger, disse planeter har mennesker? Disse planeter, der har mennesker, må selvfølgelig have samme evolution som os, men det er jo heller ikke utænkeligt når, som De selv skriver, hvor man ved stor galaksen er, der kunne jo godt være et par stykker, men, så er det jo afstanden, det kniber lidt med. Ja, se hvem havde nogensinde troet, at vi kunne komme til Månen, men det mener man jo nu, at man kan. De vil altså hellere tro på kæmpevæsener, der ånder ved metan end på almindelige mennesker som os, blot at de er rumfolk. Teoretisk kunne der være halenegre og havfruer, skriver De. Ja, men hvorfor er der så ikke det. Jorden har da haft god tid til det også, men de findes bare ikke, fordi de ikke eksisterer, og hvorfor så ikke blive ved det, vi ved, og det der er og gå ud herfra. Det turde da være lettere.

Der er ligeså stor forskel på andre kloder som her. Det skulle da være mærkeligt andet. Men forskellene, som De tænker på, når vi henholder os til det foregående, er jo hermed ikke sandsynligt.

Hvorfor er denne fastholden ved mennesker en ønsketænkning. Nej, det er den tværtimod ikke, for flere dybtgående undersøgelser des-

angående er kommet til det resultat, at en levende skabning med intelligens må se ud som os, og derfra til at tro, at det er mennesker, er jo ikke langt. De vil temmelig sikkert være mere angst for at møde et højt udviklet rummenneske end et andet krybdyr med intelligens, her overfor vil man snarere have skræk. Det må være en hård prøve og meget beskæmmende at mødes med et rummenneske, og se, at ens eget ego er håbløst utilstrækkeligt og underudviklet. Derfor vil folk hellere se og fantasere sig til andre muligheder, man vil nødvendigvis have sin ære krænket.

De kan ikke bebrejde Per Borgård, at han har fantasi nok til at tro på Georg Adamski, for Deres egen fantasi skorter det jo heller ikke på, De vil hellere tro på rumvæsener, der kan skifte ham efter behag og få menneskeskikkelse. Der er en forskel på den slags. Det, der kan udvikle sig til virkelighed, og det der kun er fantasi. At Adamski er usmidig i videnskabelig fantasi, er da kun godt for ham. For han har jo selv sagt, at hans bøger ikke er science-fiction. Så hvorfor skulle han så befatte sig med fantasi. Det er der jo nok andre, der gør.

Med venlig hilsen
Mågevej 46, Nykøbing Mors.

Tage Breinhild,

★

Til redaktionen.

I UFO-Nyt nr. 4, side 156-57 kritiseres udtalelser fra Adamski om fremmede intelligensers udsende af hr. Jørgen Lund. Desuden omtales Universel Link, som jeg vil undlad at kommentere her; dels fordi denne sag har været diskuteret i rigeligt omfang her i bladet, dels fordi Universel Link på nuværende tidspunkt ikke har – eller i hvert fald ikke bør have indflydelse på bedømmelsen af, hvorvidt Adamski var en svindler eller ej.

Hr. Jørgen Lund betvivler blandt andet, at asteroiderne kan frembringe en katodevirkning – med den begrundelse, at bæltet er alt for spredt. Måske ville det være mere korrekt at sige, at den del af bæltet, vi er i stand til at iagttage, tilsyneladende er for spredt.

Det er, efter min mening, uvidenskabeligt at udelukke muligheden af, at der i det pågældende bælte findes mindre asteroider (f.eks. asteroidestøv) i en sådan mængde, at de i forbindelse med de større asteroider er i stand til at frembringe en katodevirkning.

Man skal være meget forsigtig med på forhånd at dømme noget som forkert. Det kan være forudsætningerne for bedømmelsen, der

ikke er rigtige. Naturligvis gælder det også, når der er tale om videnskabens mening; en ting, hr. Jørgen Lund vist ikke tænkte over, da han skrev følgende:

„Dette, at Adamski forkaster, hvad vore udmærkede hjælpemidler har fortalt os om f.eks. Merkurs overfladetemperatur og atmosfærernes tryk og beskaffenhed på Saturn og Jupiter, minder mig om Jehovas Vidner, der selvsikkert tilsidesætter historikernes beviser og påstår, at Bibelen er verdens ældste bog“.

De astronomiske hjælpemidler er virkelig udmærkede – i forhold til tidligere. Vi har dog ingen garanti for, at det, de fortæller os, er rigtigt. Astronomerne er INDBYRDEDES UENIGE om forholdene på andre planeter. Spektralanalyser, der danner grundlag for bl.a. temperaturangivelserne, er yderst upålidelige. F.eks. ved man ikke, fra hvilken afstand til planeterne, resultaterne stammer. Det tilbagekastede sollys bliver måske kastet tilbage fra de yderste eller midterste lag af atmosfæren på den pågældende planet, og kan derfor ikke betragtes som værende beviser.

I øvrigt bor hr. Jørgen Lund jo i Randers. Centralbiblioteket i Randers og SUFOI-biblioteket i Harridslev har sikkert materiale nok til at overbevise ham om, at astronomerne på en række felter ikke ved, men blot TROR AT VIDE.

Bemærkningerne om mulighederne for en anden form for højerestående liv finder jeg meget interessant. Jeg tror også, at livs opståen, retter sig efter betingelserne. Vi ved ikke, om vor Sol har eksisteret så længe, at en eller anden form for avanceret, isoleret liv er opstået, og vi vil sikkert heller aldrig få det at vide. Højerestående liv er opstået på Jorden – I HARMONI MED FORUDSÆTNINGERNE. Kan det ikke være sket andre steder?

Hr. Jørgen Lund spørger, om der ikke kan være kæmpevæsener på Saturn og Jupiter, der ånder ved metan. Det kan der teoretisk godt – hvis der er metan nok til, at sådanne manifestationer kan opstå på disse planeter. Hvem siger, at der på disse planeters overflade er mere metan end ved Jordens overflade? Det gør visse astronomiske kilder. Adamski hævder i stedet, at der på overfladen er lignende forudsætninger for liv som på Jorden, og at væsenerne på de forskellige kloder – i harmoni med disse forudsætninger – er mennesker.

Der skrives også om evolution. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at "The Missing Link" stadig savnes. Det er endnu ikke bevist, at vi er med i udviklingsrækken.

I modsætning til blandt andre Fred Hoyle, nægter Jørgen Lund at godtage, at fremmede intelligensvæsener skulle være skabt som mennesker. Han vil dog ikke udelukke, at „rumfolkene er jordboere, der er emigreret bort fra vor klode i en længst forsvunden tidsalder“. Adamski's teori om, at jordboerne kan være efterkommere af rumfolk som i en længst forsvunden tidsalder blev flyttet til Jorden, finder han latterlig.

Afviselserne mellem videnskabens opfattelser og Adamski's er blevet færre – til klar fordel for sidstnævnte. Hvem der har ret på de endnu modstridende punkter, må tiden vise.

Per Halberg, Stadfeldtsvej 8, Randers.

Nakskov, den 1/8-67.

Til redaktionen!

Efter at have læst hr. Horst Hoffmanns artikel i UFO-Nyt nr. 4. 1967, føler jeg mig foranlediget til at protestere mod hr. Hoffmanns argumenter. Hr. Hoffmann har åbenbart stor tiltro til det amerikanske flyvevåbens forklaringer angående UFO'er. Det til trods for at flyvevåbnet adskillige gange er kommet med forklaringer, der er mere fantastiske end de indgivne rapporter. Jeg tænker først og fremmest på Mantell-sagen, hvor flyvevåbnet mente, at Mantell havde forfulgt planeten Venus. Efter sådanne forklaringer må man vist hellere fæstne lid til erfarne piloter, radaroperatører o.s.v., som har indgivet troværdige rapporter om UFO'er. Hr. Hoffmann skriver, at rapporterne stiger med de alvorlige politiske kriser. Jeg kan blot henvise til tidligere fremsagte teorier om, at UFO'erne kontrollerer os, for at de med deres overlegne intelligens ved katastrofale hændelser måske vil hjælpe os. Mange af fænomenerne forklares som plasmaskyer, kometer o.s.v., og det er i mange tilfælde også den rette forklaring, men mere sikre rapporter, som den Donald E. Keyhoe har beskrevet i sin bog „Flyvende tallerkener fra verdensrummet“ side 172-177, hvor UFO'er blev iagttaget af flere erfarne piloter både på radarskærm og med det blotte øje. Det interessante ved denne rapport er, at observationerne på radar og observationerne uden radar var samstemmende.

Det er klart, at UFO-sagen er blevet skadet betydeligt ved løgnagtige, hysteriske og religiøsprægede rapporter. Derfor er der ikke mange, der har tiltro til kontaktoberetningerne. Men tilbage står det faktum, at fuldstændigt troværdige vidner har afleveret en mængde rapporter, som ikke skulle kunne betvivles.

Med agtelse

Per D. Andersen,

Tinghusvej 46, Nakskov.

Nyt fra Rapportcentralen

Siden sidst er der indkommet 16 rapporter, hvoraf de 14 er fra 1967. Aviserne har rapporteret om endnu flere observationer, men det er ikke altid muligt at finde frem til observatørerne. Derfor er det af vigtighed at informere Rapportcentralen, hvis man ser noget — eller hvis venner eller bekendte ser noget.

Foruden de observationer, som er nærmere beskrevet andetsteds, kom der rapporter fra Bærum og Orkdal (Norge), Grandbergstråk og Saxnäsby (Sverige) samt Jægersborg og Nakskov.

ej

Satellitundergang over Mitteleuropa.

Natten mellem den 17. og 18. juli kl. ca. 0115 blev der set et kraftigt himmelfænomen over Frankrig, Nederlandene, Tyskland, Schweiz og Italien. Det var efter alt at dømme Kosmos' 169's undergang.

Mange aviser bragte referater om op til otte flyvende tallerkener i formation, men det stod hurtigt klart, at det var en satellitundergang, idet højde, hastighed og udseende pegede derpå.

I Mola i Italien har en landmand fundet en metalstump, som man mener kan være resterne af Kosmos 169. Den er blevet overgivet til ekspertundersøgelse, men hvad resultatet af undersøgelsen er blevet, ved vi ikke.

Det interessante for os var, at de tegninger af satellitundergangen, som offentliggjordes i de udenlandske aviser, ganske svarede til de tegninger, SUFOI fik ind ved satellitundergangen for mere end et år siden. Også dengang sås en lysende kerne, mange aflange lysende stumper (der gav indtryk af flere objekter i formation) samt en lang hale af gnister. Alt i alt et ganske storslået syn, som med tiden bliver mere og mere almindeligt.

ej

Himmelfænomen over Floridastrædet.

3. styrmand K. von Borch fra det tyske skib Wildstein har rapporteret følgende:

»Kl. 0123 GMT den 14. maj 1963, da vi sejlede med sydlig kurs omkring 2-2½ km fra kysten mellem Pacific- og Molasses-revet, så jeg stik forude 30° over horisonten noget, der lignede en eksplosion. Først så det ud som et forholdsvis lille triangulært lys. Kort tid efter blev lyset diffust og

lignede cirrus-skyer. Det var synligt omkring 45 minutter og fløj langsomt mod vest.

Vejret var klart, vind ØSØ styrke 2-3, barometer 1020MB, luftens temperatur 25° og vandets 26°.

ej

Himmelfænomen over Ægæerhavet.

3. styrmand Peter Salcher fra det amerikanske skib SS Steel Navigator har rapporteret følgende observation:

»Den 13. juli 1966 kl. 1953 GMT befandt vi os på 3822 N og 2452E med kurs 025°, da vi i stjernebilledet Løven fik øje på en lysende kugle i retning 280° og 13° over horisonten. Kuglens farve var gul som Månens, når den står op. ¾ af kuglens overflade var dækket af en skygge ikke ulig den, man ser ved en partiel måneformørkelse. Skyggens farve var som en nimbus. Kuglen voksede gradvist, indtil den var mindst 4-5 gange så stor som Månen. Dernæst blev dens konturer uldne og diffuse, indtil kuglen langsomt blev usynlig. Den var synlig i 4-5 minutter i alt.

Vejret var klart og skyfrit med glimrende sigtbarhed. Vinden var NV styrke 4-5. Barometer 1012 MB, luftens temperatur 24° og vandet 23°.

ej

UFO'er over Nordsverige.

Den følgende observation fandt sted d. 14. marts på landevejen mellem Svappavaara og Kiruna, omkring 10 km fra Svappavaara. Kl. var 2300, og hr. S. B. Lundgren var på vej til arbejde i Kiruna. »På väg mot Kiruna med bilen upptäckte jag på ca. 1-2 km avstånd ovan skogsbrynet ett rött cirkelrunt klot. Klotet rörde sig snett upp mot zenith. Jag fäste mig inte vid detta, av anledning att jag trodde att det var någon raketuppskjutning från Esrange. (ESRO raketstationen. red. amn.) Min hastighet med bilen var över 100 km/timen. På en raksträcka, efter det jag averkat ca. 1-2 km från den plats jag så klotet, fann jag en farkost komma bakifrån och upptäckte den ca. 10 meter framför och lika i höjd med bilens hastighet. Trodde först, att det var ett plan eller helikopter, som skulle landa. Kanske det rörde sig om reflexen från mitt billjus, trodde jag. Därför släckte jag strålkastarna och saktade in farten till ca. 20-30 km/t. Då upp-

täckte jag det andra mindre förmålet. Det stora var ca. 6 meter i diameter, det mindre ca. 4 meter. De var båda ca. 10-15 meter från bilen. De hade flat botten, medans det på översidan fanns ett tornliknande utskjutning. De hade en grå farg-ton, men hade också ett gulaktigt, lyst klart sken, som jag ej kunna bedöma, var det kom ifrån. Föremålen kan närmast i rörelse liknas vid en snurra — jag så tydligt hur dessa roterade. Jag stannade bilen, men när jag stått stilla en stund, försvann de plötsligt utan att jag hade en chans att se hur det gick till». ej

Objekt över Vordingborg.

»Det var den 2. juni kl. 1620. Vejret var vindstille og letskyet. Jeg sad på en stol i haven og kiggede på samme afsnit af himmelen, da jeg fik øje på et matsort objekt. Først troede jeg, at det var et stykke papir, der var blæst op nedefra, idet det havde en underlig vuggende bevægelse som et dalende blad. Så kom vi i tanker om, at det var vindstille. Dernæst ventede vi på, at det skulle dale længere ned, men ved at se på tagryggen af huset på samme tid, blev vi klar over, at det holdt samme højde og kun bevægede sig til siderne. Pludselig holdt de vuggende bevægelser op og samtidig de sideværts bevægelser. Dernæst steg objektet lodret op i luften og forsvandt. Vi var fem, der så det. Observationen varede fem minutter«.

Højtgående objekt over Øresund.

De to følgende observationer er hver for sig uden særlig interesse sammenlignet med mange af de fine, detaljerede rapporter, som vi modtager jævnligt. Begge observatører havde da heller ikke tænkt på at informere os gennem et spørgeskema, idet de syntes, at det »var for lidt at skrive rapport om«. Men sammenholdt med hinanden er de to rapporter interessante, idet det samme objekt tilsyneladende er iagtaget fra to steder på omtrent samme tid. Derved får observationen et helt andet perspektiv — i bogstaveligste forstand. Derfor vil jeg endnu en gang gentage, at jeg hellere modtager ti rapporter for meget end een for lidt. Ser I noget, så send bud efter et spørgeskema. Selv om observationen ikke har meget »kød« på, kan den alligevel være af betydning.

Hr. J. Jensen fra Helsingør var sammen med sin kone gået i biografen til sidste aftenforestilling. Bagefter gik de en tur ned på havnen og så ud over Sundet. Da kl. var 2250, fik de øje på et lille klart lys på den østlige himmel omkring 45° over horisonten. Lysets kurs var sydlig, og de troede først, at det drejede sig om en satellit, selv om det gik langsomt. Imidlertid blev det hurtigt klart, at

der hverken kunne være tale om en satellit eller et fly på grund af de manøvrer, som objektet foretog. »Først bevægede det sig meget langsomt fra nord til syd på den østlige himmel. Så stod det stille 4-5 sekunder, hvorefter det fortsatte med større fart over en afstand, der svarer til 5 cm mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm. Så standsede objektet atter op en 4-5 sekunder. Dernæst bevægede det sig 2 cm lodret nedad på himmelen for at stå stille endnu en gang. Efter nogle sekunders forløb forsvandt det bort i min synsretning. Det befandt sig omkring 30° over den sydøstlige horisont, da det forsvandt. Klokken var da 2300, og observationen havde varet 10 minutter«.

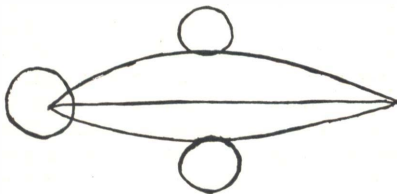
Kl. 2300, altså på samme tidspunkt, går Ensio Slej i haven i Sundby i København og får øje på en satellit, der går fra NV mod SØ. Omtrent stik øst og 30° over horisonten får han øje på et blegt, blygråt lys, der enten stod stille eller kom ret imod ham. Et øjeblik efter ændrede det kurs mod satellitten. Lidt efter blev kursen ændret endnu en gang og objektet satte hastigheden op og steg i en bue opad, idet den krydsede satellittens bane. Farten blev øget endnu en gang, medens objektet i en svag stigning fortsatte til et punkt omtrent ret syd. Dernæst fløj det videre med samme hastighed, indtil det nåede til et punkt i SV ca. 40° over horisonten, hvor det tilsyneladende stod helt stille og langsomt slukkedes.

Alle tre observatører er ganske sikre på tidspunkterne, så det er ikke urimeligt at antage, at det er det samme objekt, som er blevet iagtaget både fra Helsingør og København. I så fald har objektet gået i stor højde og med stor hastighed på slutningen — velsagtens flere tusinde km/t.

ej

Objekter set fra Fredericia.

Hr. N. K. Madsen har et sommerhus i Bøgeskov ved Fredericia hvor han befandt sig den 19. juni. Om aftenen stod han og studerede den vestlige stjernehimmel, da han pludselig får øje på et mørkegult, ovalt objekt, der efter et øjebliks forløb deler sig i fire objekter. De tre små objekter var mørkere end de store (se ill.). Denne formation

forsvandt af syne ned bag nogle træer. Lidt efter fik observatøren øje på et objekt, som lignede det

store, ude over Vejle Fjord — blot var dette mørkt. Det mørke objekt fo'r frem og tilbage i lav højde over fjorden og vendte i disen i retning af Æbelø. Pludselig får observatørens kone øje på omkring et dusin objekter, der står lavt i ØSØ. De vender begge deres opmærksomhed mod denne formation og ser derfor ikke, hvorledes det store objekt forsvinder. Gennem de næste 20 minutter ser de forskellige lys komme frem og forsvinde på samme sted, hvor de 12 objekter havde stået i 2-3 minutter. Så vidt vi har fået oplyst, har de mange lys været opsendt fra danske marineskibe, som holdt øvelse i farvandet. Det samme har været tilfældet på andre dage. Imidlertid skulle der ikke være nogen tvivl om, at de først iagttagne objekter var UFO'er. ej

Et blått objekt set over Vildsund.

Flere mennesker, der bor ved Vildsund, så den 12. august kl. 2300-2305 et usædvanligt objekt. For det første gik det lavt — observatørerne anslår dets højde til mellem 200 og 300 meter over fjorden. Dernæst havde det en usædvanlig farve, idet det var blått. Det var omgivet af en lysende korona, der ligeledes var blått. Lyset pulserede hele tiden. Objektet, hvis størrelse anslås til ca. 25 meter i diameter, kom flyvende med en fart »som en hurtig sportsflyver«, som eet af vidnerne bemærker. I Løbet af 4-5 minutter forsvandt objektet af syne. Hele tiden havde det holdt samme højde og kurs (N-S). ej

ANDRE OBSERVATIONER

Bortset fra de rapporter, som SUFOI har modtaget, har dagspressen nævnt en del observationer. Her er et pluk af de observationer, som blev omtalt i juli.

Glåmdalen (n) omtaler en observatør fra Bærum, som den 2. juli så en rund, mørk genstand følge efter et rutefly.

Romsdals Budstikke (n) beretter følgende om en observation den 6. juli:

Torsdagskvelden den 6. juli lå vi fem personer i en båt på Frenafjorden og fisket. Ved 21-tiden opdaget vi en underlig formasjon på himmelen som kom vestover sør for oss, i horisontal retning. Den hadde stor fart og roterte merkverdig.

Den første tanke for noen av oss var at det måtte være en stor grågåsflok som hadde blitt desorientert og som prøvet å finne igjen sin snøplogform. Men denne teorien måtte vi snart oppgi. Noen av os ble så opptatt av denne mørke og merkelige skyformasjon at vi ikke så noe annet. Andre mener de så en oval genstand foran skyen.

Men avslutningen er vi alle enige om: Da formasjonen er kommet rett sør for oss, forandrer den plutselig kurs i 90 graders vinkel og går rett til vær. Plutselig dukker den ned igjen og forsvinner bort et dalføre mellom to fjelltopper. Vi kunne se den mørke skyen mot det sydligste fjellpartiet i retning av Moldeheiene. Det som gjorde mest inntrykk på oss, var den voldsomme kursendring like før den kom bort fra oss. Vi hørte ingen motordur.

Vi som så dette var i alderen 12 til 60 år og lyscdruer. Vi går ikke rundt og ser syner til hverdagsmen dette er det vanskelig å finne en forklaring på.

Jeg ser i en notis i lørdagsavisen at en har sett noe lignende fredag kveld. Men vår observasjon ble helt sikkert gjort på torsdag.

Det skulle være rart om ikke flere la merke til dette fenomenen. Det var fint vær og god sikt den kvelden. M.

Arbeiderbladet (n) har et indlæg fra nogle læsere, der natten til 9. juli så et grønt, aflangt objekt over Oslo.

Norra Västerbotten (s) bringer følgende observation, der fandt sted den 11. juli:

Två ynglingar, Tage Wallner, 21 år, och Roger Johansson, 19, såg på tirsdaysnatten ett mystiskt himlafenomen vid Bjurån, mellan Varuträsk och Boliden.

— Vi är övertygade om att det var ett flygande tefat. Vi såg det i cirka en minut, första gången på ungefär 200 meters håll från oss, då vi var ute för att se på några fåglar.

Tage Wallner såg först ett ljussken och gjorde kamraten uppmärksam på fenomenet.

— Hela tiden surrade det och sprutade brandgul rök ned mot marken. Tefatet var ungefär 20 meter i diameter och var spolfomat.

Himlen var vid tillfället nästan molnfri och det var absolut ingen synvilla, försäkrar ynglingarna.

— Tefatet var grå-brunt till färgen och avgav ett dovt buller hela tiden.

Det stod still cirka tjugo sekunder, därefter for det bort i västlig riktning. Det kom från norr.

Efter ytterligare trettio minuter såg vi tefatet igen — det var absolut samma tefat.

Förr trodde vi intet på sådant här, men nu måste vi börja tänka om, säger de båda. Först trodde vi att det var något moln vi såg, men vid närmare kontroll märkte vi vad det var : ett tefat.

Moss Avis (n) fortæller om et ægtepar, der den 12. juli kl. 2240 så een eller to lysende genstande fra Balaklava.

Sarpsborg Arbeiderblad (n) kan berette om en mand fra Tune, som den 13. juli kl. 2315 så et

mørkt objekt, der fløj langsomt over Tune. Det var »et svart hode med en lang hale og av og til kunne ses et grønt lys«. Da observatøren vinkede til gjenstanden, satte den farten op og forsvandt i samme retning, som den dukkede op.

Samhold-Velgeren (n) skriver følgende om en observation, der fandt sted den 16. juli kl. 1215:

Jeg var ute og gikk en tur og så tilfeldig opp mot himmelen da jeg fikk øye på åtte-ti gjenstander. Gjenstandene beveget seg i voldsom fart — farten var flere ganger så stor som den et fly vanligvis har.

Mannen forteller ellers at gjenstandene ikke var runde, men i farten kunne han se at de hadde en uregelmæssig form. De gav ikke fra seg røyk eller lyd. Han legger også til at de foretok bevegelser som utelukker at det kunne være fly. Mannen betrakter fenomenet i bare om lag 20 sekunder.

Det merkeligste ved oplevelsen, sier han, var måten gjenstandene forsvandt på. Plutselig gikk den ene rette opp og ble borte. — Jeg fulgte denne med øynene, men de andre ble borte samtidig, sier han.

Til *Hudiksvall-Tidningen (s)* beretter et svensk ægtepar, hvorledes de den 18. juli så et stort, langt lysende objekt komme flyvende og forsvinde i Kråkbäcksjön med et plask. Det lysende objekt havde ligesom vinger på den bageste del af kroppen.

Sjællands Tidende (d) har modtaget en rapport fra en læser, der den 18. juli kl. 2045 ved Ny Holmstrup så en svagt lysende, mælkehvid gjenstand, der bevægede sig fra venstre vejside mod kørebanens midte. Iagttageren, der var kørende i bil, fortæller, at det flyvende objekt var dråbeformet og 2-3 gange så stor som en tennisbold.

Haugesunds Avis (n) bringer den 22. juli et interview med formanden for UFO-gruppen i Haugesund, Hans Jørgen Høinæs, i forbindelse med en observation, der fandt sted 19. juli kl. 2300. Der sås en månestor, rød genstand, som kom flyvende og stoppede over Alnor-anlægget. Et øjeblik efter fløj den videre og forsvandt mod syd.

Tønsbergs Blad og *Sandefjords Blad (n)* fortæller samstemmende om et lysende objekt, der den 20. juli kl. ca. 2245 blev set fra forskellige steder i området.

Sluttelig bringer *Västerbottens-Kurieren (s)* følgende observation fra den 23. juli:

Vid 21-tiden på søndagskvällen såg Gottner Magnusson, och Gunnar Sandgren vid fiske i Stryckfors ett konstigt föremål i luften på cirka 2.000 meters höjd. Föremålet kom från söder med riktning mot norr. Rökutvecklingen var som på ett reoplan, men det konstiga var att det stod stilla en längre stund i luften. Därefter fortsatte det mot norr. Föremålet var mörkt i mitten och ljusare runt kanterna. Sedan föremålet försvunnit stod röken kvar ett tag.

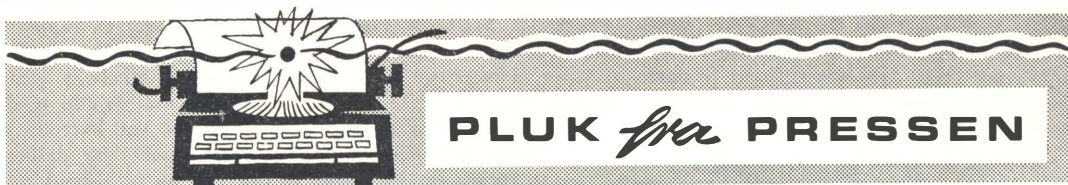
UFO-NYT 1968

Så er det igen tid at tænke på fornyelse af abonnementet på UFO-NYT.

UFO-NYT vil i 1968 udkomme med 8 numre til en pris af 32 kr. for et abonnement. Trods prisforhøjelser på porto m.m. vil hvert nummer altså stadig kun koste 4 kr.

Hjælp vort regnskabskontor og vor ekspedition ved at forny abonnementet allerede nu. **UFO-NYT 1968. Pris 32 kr.**

SUFOI REGNSKABSKONTOR
v. Irma Andersen
Borgmestervangen 8
RANDERS
Postgiro 11 77 25

Så hellere Venus...!

Martianernes dom over Jordens folk.

Af Paul Raae.

At antallet af hemmelige agenter iblandt os er taget stærkt til i det forløbne år, er ingen hemmelighed. Det er ganske vist ikke noget, man taler eller skriver om, men alle ved det.

En af grunnerne til den usædvanlige diskretion om dette prekære emne er den indlysende, at man aldrig ved sig sikker. Man aner ikke, om man tilfældigvis befinder sig i selskab med, eller konverserer en agent.

De er allevegne, ikke alene her, men i alle lande i hele verden. De har ingen særlige kendetegn. De er Dem og mig (undskyld: de kan være det), de er egne landsmænd, kolleger, vor egen race, vor egen kulør og de opfører sig ligeså umistænkeligt, som den mest loyale jordborger sædvanligvis gør det.

Men de er agenter fra Mars.

Vi har længe været under observation derfra, formentlig et par tusinde år, men den øgede agentvirksomhed tyder på, at noget er i gære. Måske en offensiv, siger de militære eksperter, der kræver bemyndigelse til at komme en sådan i forkøbet.

Forleden mødte jeg en Mars-agent, som ikke lagde skjul på sin identitet. Det var også overflødig. Han var *udsendt* og derfor let genkendelig. Han lignede faktisk grangivelig de små mænd fra vittighedstegningerne med pleksiglaskuppel om hovedet og et par antenne-følehorn strittende lige i vejret.

Jeg mødte ham på Vandstrandvejen ved Charlottenlund, hvor der altid er øde og tomt om hverdagen. Bilisterne har ikke tid til at se andet end kørebanen. Han sad på en sten ved stranden og kikkede over mod Sverige.

– Hovsa, udbød han. Det var ikke meningen.
– Genkendt, råbte jeg, og greb ham i den ene antenne. – Ud med sproget: hvad er meningen?

– Nå, ja, svarede martianeren, når jeg nu alligevel står over for en bladmand, så ... En gang må pressen vel begynde at skrive om det.

– I vil overtage Jorden?

– Naturligvis. Som et led i den fredelige udvikling af verdensrummets planeter, men jeg må tilstå, at med de rapporter, som jeg og mine kolleger (vi er p.t. 8 millioner agenter her) sender hjem, så tror jeg nok, at vore højere myndigheder snart opgiver planen.

– Hvorfor?

– Fordi der må være en kant. I jordboere er for dumme, indskrænkede, snæversynede, bigotte, og hvad ved jeg. Man skulle ikke tro, at I kunne *tænke*. Alt er det rene rod ...

– Som for eksempel?

– I opfører jer som tilskuere til en græsk tragedie, vel vidende – og tilmed glædende jer over – at den sørgelige slutning er uundgåelig, og ude på så meget som et advarende ord til dramaets hovedpersoner. I fabrikerer atomvåben nok til at reducere jeres planet til støv, taler om fred tidligt og silde, men bekriger hinanden direkte og indirekte, enkelt- og gruppevis, i stadig stigende grad. I ved, det har jeres videnskabsmænd fortalt jer, at om 800 år kan der simpelt hen ikke være flere mennesker på kloden, og alligevel gør I ikke noget rationelt for at standse befolkningstilvæksten ...

– Jamen ...

– Og i øvrigt vil atmosfæren, vandløb og oceaner være forgiftet længe før og have gjort liv umuligt, hvis ingen gør noget for at hindre det, hvilket ingen gør. Vi forstår heller ikke jeres politiske og juridiske systemer oppe hos os. Hvordan kan en politiker sige én ting under en valgkamp og derefter få dage senere gøre noget helt andet. Nogle steder på Jorden straffes tyveri ved, at man hugger hænderne af den dømte, andre steder dyrkes tyveri som en højtt-

udviklet kult. Især når staten selv udøver den. I nogle lande er næsten alt ulovligt, undtagen netop kriminalitet, der anses for en borgerret ...

Det er også forbudt at ryge et så uskadeligt produkt som marihuana, men det er ikke strafbart at sælge eller ryge almindelige cigaretter, som lægerne har bevist slår én ihjel. Jeg kunne blive ved.

– Lad hellere være.

– Det vil tage mindst 5000 år at få nogenlunde rede på jeres forhold og få folk til at opføre sig som mennesker. Som jeg sagde i min rapport hjem i går (jeg gav den en lidt personlig form, fordi jeg er en god ven af chefen for udenplanetsministeriet, vi har ligget i reagensglas sammen), jeg foreslog rent ud, at vi afblæste hele Jord-planen. Den er i forvejen ikke populær i befolkningen.

– Så trækker vi agenterne tilbage, allesammen. Desværre, men Jorden er ikke værd at røre ved. Så hellere Venus.

Berlingske Tidende,
30. december 1966.

Liv på Månen?

Sovjetisk rumekspert understreger,
at betingelserne er til stede.

En af det sovjetiske rumprograms ledere, professor Alexander Oparin, erklærede i dag, at han er overbevist om, at der kan eksistere liv på Månen.

Oparin, som leder den biologiske del af rumprogrammet, forklarede, at de betingelser, som Månen kan byde på: ingen atmosfære, ingen væde, store temperaturforandringer og strålinger ganske vist er dræbende for de levende skabninger, som findes på Jorden, men det udelukker dog ikke muligheden for liv.

Levende væsener har muligheder for at tilpasse sig de ydre omstændigheder, og det er vanskeligt at forestille sig grænsen for denne tilpasningsevne, sagde professoren.

Findes der liv på Månen, har det tilpasset sig de vanskelige forhold dér ved f.eks. at have gravet sig ned under Månens overflade, hvor

temperatur-svingningerne er mindre, og hvor der findes en naturlig strålingsbeskyttelse, ligesom der måske er mulighed for vand i en eller anden form, sagde Oparin. – På denne måde er det efter min mening muligt, at der findes organiske væsener på Månen, erklærede Oparin og tilføjede, at det var et meget afgørende spørgsmål, om det organiske liv er nået til et stadium, hvor der er dannet flercellede organismer eller om det er blevet stående på et lavere stadium.

Månehaver skal plantes.

En fremtrædende Harvard-astronom, dr. Donald Menzel forudsagde i dag, at måneekspeditioner fra Jorden om 10-15 år ville udvinde vand af Månens klipper og beplante de første månehaver.

Dr. Menzel erklærede i dag på det amerikanske selskab for videnskabens fremmes 133. møde i Washington, at det var sandsynligt, at måneklipperne indeholdt, hvad han betegnede som „krystalliseret vand“. Dette kan udvindes ved en særlig smeltningssproces, forklarede han.

Udvindingen af vandet vil kunne ske ved hjælp af sol-energi eller atomenergi, sagde Menzel. Når først det bliver muligt at udvinde vand, vil det være muligt at anlægge haver, der kan gøre ekspeditionerne selvforsynende.

Dr. Menzel sagde ligeledes, at man ville kunne udvikle visse dyrelivsformer såsom svampe, bakterier og en type sandfluer, der kunne indgå i astronauternes kostplan.

Menzel sagde, at de amerikanske orbiter-satelliters fotografier fra Månen og landingerne af ubemandede amerikanske og sovjetiske månelaboratorier havde vist, at Månens overflade var fast nok til, at man kunne lande rumskibe og køretøjer.

Berlingske Tidende,
30. december 1966.

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi nu indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

Stavanger har fått sin UFO-forening

Interessen for saken stigende, sier foreningens formann Robert Moklev.

Er De interessert i de Flyvende Tallerkener, de såkalte UFOer, så ta dem en tur til vår nystiftede organisasjon og bli mer orientert om saken. Denne invitasjon kommer fra den nystiftede UFO-organisasjonen i Stavanger som trykt opp en del hendige foldere som medlemmene sprer rundt blant folk for å gjøre organisasjonen og dens program kjent for Stavangerfolk.

– Vår forening i Stavanger er ikke mer enn to måneder gammel og stiftelsen fant sted den 4. april på Valhall, Nedre Stokka, som er vårt møtested, sier den nyvalgte formann og initiativtaker til Stavanger UFO-forening, Robert Moklev i samtale med Rogalands Avis.

– Hvordan er interessen for saken?

– Meget positiv og vi har alt fått flere medlemmer, sier Moklev. Vårt program tar sikte på å spre opplysning om UFO-saken gjennom foredrag, lysbilder og diskusjoner. Våre medlemmer får anledning til å låne den tilgjengelige litteratur og vi tar sikte på radiosamband med andre UFO-foreninger, korrespondanse med interesserte og kurs i livsvitenskap. På vårt første møte i april etter stiftelsen, innledet sekretæren Tora Greve over emnet "Muligheter for liv i verdensrommet" og kassereren Trond Lauvås viste lysbilder. Til dette møte var 20 stykker samlet på Valhall.

– Er det noen av foreningens medlemmer som har sett UFOer?

– Nei, det kan jeg ikke si, men vi har opplysninger som er gjort av folk her i området om forskjellige hendelser og vi forsøker å samle inn alle mulige opplysninger om de iaktakelser som er gjort. Fra andre land finnes det en mengde beretninger og skildringer fra folk som har sett slike UFOer. På nevnte møte ble forøvrig en av medlemmene var et objekt som beveget seg langsomt over himmelen. Den så ut som en stjerne, men lyset var mye sterkere og vi var alle ute og så på objektet.

I pinsen hadde vi møte med besøk av formannen i Norsk UFO studiesirkel, Gunwald Weie, Oslo. På dette møtet ble det også vist lysbilder og vi hadde en diskusjon om tro og

vitenskap. På siste møte hadde tre av medlemmene innledning om Adamski og det utspant seg en interessant diskusjon etter innledningene.

– Er det mange UFO-foreninger i Norge?

– I den senere tid er det dannet foreninger på flere steder og det ser ut til at UFO-saken har vind i seilene. Formannen i Trondheim UFO-forening, Tormod Hagen var tilstede da Stavanger-foreningen ble stiftet og har god kontakt med en rekke andre foreninger, sier Moklev, som føyer til at han håper at alle interesserte vil slutte opp om foreningen i Stavanger. Styret består av Robert Moklev, formann, Tora Greve, sekretær, Trond Lauvås, kasserer, styremedlemmer Ewald Ims, Ivar Malmei og Stein Hegre.

Rogalands Avis,
31. maj 1967.

Hvad fik Surveyor til at tie?

Det er endnu ikke blevet opklaret, hvorfor den amerikanske satellit Surveyor 4 har været „tavs“, siden den i nat landede på Månen. Trods sandsynlighed for, at satellitten er blevet alvorligt beskadiget ved eller umiddelbart før landingen, vil forskerne dog i dag ikke udelukke muligheden af, at satellitten pludseligt begynder at reagere på de signaler, der sendes til den.

På kontrolstationen i Pasadena, Californien, mistede man radiokontakten med satellitten få sekunder før den planlagte landing klokken 3 i nat dansk tid.

På det tidspunkt, da Surveyor blev tavs, brændte dens hovedbremseraket. Satellitten befandt sig 12 kilometer over Månens overflade. 40 sekunder forinden var foruden hovedbremseraketten også de tre stabiliseringsraketter, der er placeret i satellittens landingsben, blevet antændt.

Berlingske Tidende,
18. juli 1967.

Vil samle UFO'erne

Uidentificerede flyvende objekter er efterhånden blevet et så omfattende begreb, at UFO-tilhængere også i Århus søger oprettet en afdeling. For øjeblikket prøver arbejdsmand Otto Jacobsen, Poul Martin Møllers Vej 7, at samle tropperne, så der kan blive grundlag for en forening. Han får bistand af den norske UFO-tilhænger Robert Moklev, Stavanger.

Otto Jacobsen starter ikke uden erfaring. Han har selv indgivet rapport til den internationale organisation om et himmel-fænomen, han for ca. et år siden observerede på vejen mellem Odder og Kysing.

Af rapporten fremgår, at han 24. august 1966 kl. 3 hævder at have set en „flyvende tallerken“, hvis tilstedeværelse i himmelrummet forårsagede motorstop på hans vogn. Vognen

kunne ikke startes, før tallerkenen forsvandt ca. 10 minutter senere, fremgår det af rapporten.

Både Otto Jacobsens ur og hustruens (hun var passager i vognen) gik i stå, da fænomenet dukkede op. Senere - fortæller rapporten - er der kommet udslet på begges håndled, hvor urene var placeret.

Robert Moklev håber at få kontakt med en del af den snes århusianere, som om aftenen 4. maj i år iagttog „noget“ på himlen. Optimisme har han med fra Stavanger, hvor han i foråret startede en UFO-forening, som nu tæller 20 medlemmer.

Århus Stiftstidende,
21. juli 1967.

»Tallerken« over Rågeleje

Set af Gilleleje-ægtepar.

Er det en flyvende tallerken, et yngre ægtepar fra Gilleleje har set svævende, tilsyneladende over Rågeleje-egnen? Ægteparret er selv overbevist om det, og på UFO-rapportcentralen mener lederen, Erling Jensen, på baggrund af de få oplysninger, vi i går kunne forelægge ham, at det ikke er usandsynligt. Endnu er der dog ikke kommet andre meldinger om fænomenet, som blev set mandag aften mellem kl. 21,53 og 22.

- Henne fra vinduet spurgte min kone, om jeg kunne se det samme som hun, fortæller ægtemanden til Amtsavisen. Det kunne jeg! En mørk rund genstand oppe mellem skyerne, som ikke bevægede sig frem, men som hele tiden drejede sig om sig selv og skiftevis syne cirkelformet og flad. Desværre var det ikke måneskin, men dog lys sommeraften, og der var ikke noget at tage fejl af.

- Vi havde også tid nok til at se på den, fortsætter Gilleleje-borgeren. I syv minutter „holdt“ den der på samme sted, men så gik en

sky for, og da den var væk, var „tallerkenen“ også væk.

- Jeg må udspørge ægteparret grundigere, før jeg kan sige noget endeligt, og vi kan da også håbe på, at der er andre, som har set det samme, siger Erling Jensen fra UFO, organisationen, der tager sig af forskning vedrørende de „Flyvende tallerkener“. Men umiddelbart lyder det „rigtigt“, siger han. Om natten plejer tallerkenerne at fremtræde omgivet af et skjulende og lysende „slør“.

På Flyvestation Vedbæk har man ikke set noget, der kunne give en nærmere forklaring på fænomenet, oplyser den vagthavende officer, major K. P. Ortfeldt.

Frederiksborg Amtsavis,
9. august 1967.

UFO-Orientering

er udsolgt, men et nyt og større hefte er under udarbejdelse. Heftet vil blive på ca. 100 sider og forventes at udkomme til januar 1968.

Lejrbål ved stranden.

Et referat fra UFO-Camping 67

Som meddelt i juli/aug. nummeret blev UFO-camping 67" over al forventning.

50-60 deltagere fra Danmark, 10 fra Norge og Sverige samt en enkelt fra Skotland var stævnet sammen i en fælles camping-lejr, for at drøfte deres fælles interesse: UFOerne. Tiden blev ikke spildt. Diskussionen gik lystigt dagen igennem og man lærte en masse af hinanden om UFOerne ved dette koncentrerede studium.

Hvad der nærmere skete, vil jeg gengive i det følgende referat, som lovet i sidste nr.

Søndag den 16. juli startede lejren. Efter at alle var blevet indkvarteret på værelserne i gl. Præstegaard, på kroen og naturligvis ikke at

forglemme, - i teltene, - samledes man om aftenen på loftet i gl. Præstegaard. Her bød undertegnede velkommen og gav derefter ordet til UFO-nyt's redaktør Frank Pedersen, som i klare ord fortalte om SUFOI's indstilling til UFO-problemerne. Der var ikke sensationer i luften, men de efterfølgende spørgsmål bragte uundgåeligt det omstridte emne UL på bane. Frank Pedersen ville, så meget det var ham muligt, holde SUFOI neutral i dette spørgsmål. Man kunne kun vente, og så lade tiden løse dette problem.

Aftenen fortsattes på camping-pladsens cafeteria, hvor UFO-bølgerne gik højt.

På camping-pladsen var der hver dag opstillet et åbent telt med forskellig UFO-litteratur. Denne plet, som hurtigt blev døbt „kulturcentret“, blev uhyre populær. Karl Hansen fra Store-Heddinge, som helt på eget initiativ havde medtaget sit omfangsrige UFO-materiale, fungerede her som en overmåde hyggelig og lun „bibliotekar“. – Her i „kulturcentret“ var dagene igennem livlig besøgt, her kunne man altid finde en halv snes UFO-folk fordybet i deres fælles interesse.

Mandag var Helge Albjerg fra Egense aftenens leder. – Det var et pragtfuldt vejr, og Helge havde arrangeret lejrball samt en quiz, som indeholdt drilagtige spørgsmål ang. rumfart og fl. tall. Frede Storgård Sørensen fra Vejrumbro udråbtes som vinder.

Helge havde også lavet en sang, som høstede megen anerkendelse.

Ved det fælles kaffebord, som herefter fulgte, blev man enige om en herregårdstur for de deltagere, der ikke så tit kom på disse kanter.

Allan Hansen og Inger Larsen førte næste dag selskabet rundt i den skønne fynske natur. En herregård var totalt borte, da man nåede frem; overraskelsen blev dog afløst af et stort smil, da man fik forklaringen.

Tirsdag aften var formet som en slags kryds-ild, hvor man kunne stille spørgsmål til fire UFO-folk. – Det kom dog kun til at gå ud over den ene, idet hans UFO-observationer var så interessante, at al opmærksomhed samlede sig om ham.

Onsdag aften var vi Birgitte Valvannes gæster på loftet. – Mange UFO-folk fra omegnen var mødt op, og loftet truede en overgang med at falde sammen, men da loftet og folks nervøsitet var blevet stivet af, kunne man koncentrere sig om Birgittes foredrag og hendes vidunderlige lysbilleder fra Østen.

Torsdag aften var Karl Hansen hyggeonkel for os i cafeteriet. – Karl afspillede bånd, fortalte om Rydberg og Gustavson's sælsomme oplevelser i Sverige, samt viste en mængde interessante lysbilleder.

Fredag aften var vi bedt om at være Birgittes gæster i hendes dagligstue. Denne aften kunne vi godt have kaldt „en fortrolig aften med Birgitte“, idet vi allesammen følte os i nær kontakt med de idéer og det livsmønster, som har præget Birgittes liv på grund af hendes langvarige ophold i Østen og hendes nære kontakt med såvel den lave som den indflydelsesrige befolkning i disse områder.

Denne aften var noget ganske særligt, og man kunne godt have brugt mange timer endnu til at belyse de ikke så få emner, som blev bragt på bane.

Sidste aften, lørdag, var vejrguderne igen med os, hvad de forøvrigt havde været hele camping-ugen.

Helge havde kaldt til samling på stranden, hvor han sagde nogle valgte ord ved det tændte lejrball. – En sang blev sunget, og så var ordet frit. Flere benyttede lejligheden til at fortælle de forsamlede deltagere om deres observationer. Mange interessante detaljer kom her frem.

Arrangementet afsluttedes med et stort fælles kaffebord. Dette foregik under en åben skyfri himmel og med fuldmånen stående lavt ude over Gamborg fjord. En pragtfuld sommeraften.

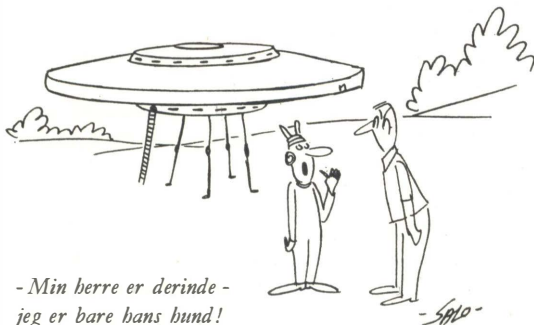
Overlærer Frederiksen gav humøret en ekstra tand med en morsom sketch og andre fortalte morsomme historier.

Alvoren var dog også til stede. – Frederiksen og X. P. Madsen udtrykte sig i smukke ord om UFO-sagen, medens man ærbødigt betragtede den stjernefyldte himmel. – UFOerne var desværre ikke på disse kanter, men man nåede dog at observere ni satellitter.

„UFO-camping 67“ var slut, og man glædede sig over, at det havde været en dejlig oplevelse, som vil blive gemt ned blandt de gode minder.

Har deltagerne været lige så tilfredse med arrangementets forløb som arrangørerne, kan vi meddele, at interesserede kan glæde sig til næste år, idet „UFO-camping 68“ allerede er ved at blive planlagt. Det vil højst sandsynligt blive samme sted og ligeledes i juli måned. – UFO-nyt vil i begyndelsen af det nye år bringe nærmere herom.

Frank Lerbæk.

- Min herre er derinde -
jeg er bare hans hund!

Week-end møder på Fyn

Ronæs gl. Præstegård på Fyn har venligst åbnet sine døre for UFO-interesserende fra hele landet.

I den skønt beliggende præstegård vil der nemlig blive afholdt week-end møder 10 gange om året. – Første gang bliver den 7.–8. oktober d. å. Herefter den første søndag i måneden – undtagen februar og marts måned.

Møderne er tænkt som en sammenkomst, hvor UFO-folk kan træffe hinanden og tale ud om UFO-spørgsmål. – Deltagerne, som evt. har indlæg til debatten, skal blot meddele dette ved tilmeldingen.

Et rimeligt honorar for benyttelse af køkkener m.m., samt for varme må dog erlægges. – Vi har foreløbig sat prisen for deltagelse til kr. 10,00 pro persona. – Halv pris for unge mellem 14 og 21 år, børn under 14 år betaler ikke noget. – For deltagere, der kun vil være med den ene dag, er prisen kr. 5,00.

Forespørgsler samt tilmelding skal ske til:

FRANK LERBÆK, Sanddalsparken 6, 2. sal th., Svendborg - Tlf. (09) 21 58 44.

Interesserende vil få tilsendt nærmere oplysninger. – Dette er en chance for UFO-folk, som ikke jævnlig har kontakt med andre ligesindede, til at mødes under hyggelige former.

Vi håber på stor interesse for disse møder og venter nu på, at tilmeldingerne strømmer ind.
F. L.

NYT UFO-HEFTE...

I UFO-NYT, nr. 3, bragte vi under overskriften »Hvad mener han?« en kort omtale af James E. MacDonalds syn på UFO-sagen. James E. MacDonald er professor ved Departementet af Meteorology på University of Arizona. UFO-Nyt har ved direkte henvendelse til professor MacDonald modtaget en større beretning fra professoren, der udgives som et selvstændigt hefte på 64 sider til en pris af 5 kroner + porto. Hftet bestilles ved indsendelse af 5 kr. til

SUFOI REGNSKABSKONTOR, Irma Andersen,

Borgmestervangen 8, Randers. Postgiro 11 77 25.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jun. 1967.

UFO-Bergen postbox 1155.

BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.

— Wohler Nielsen, Postbox 118, Hop st.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.

DOKKA: Anders Frederiksen.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes.

HARSTAD: Arild Vollen, Hans Egedesgt. 64.

HOKKSUND: M. Hallingstad.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.

OPPDAL: Sverre Teveldal.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Bredablikk.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzerstrasse 129, Tyskland.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Trondheim UFO-forening, Østersundsgt. 24.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal.

VÅGOS: Per Aresvik, Box 37, Vågos.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. jun. 1967.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

NØRREBRO UFO-KREDS:

Willy Olsen, Jagtvej 121, N.

Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, N.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Ka-
strup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3,
tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Borge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626) 101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Orlík, Græsmarken.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8,
tlf. (01) 86 16 77.

KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740),
Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej
57, tlf. (03) 72 12 53.

ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej
47 D, 2. mf.

SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st.,
th., tlf. (03) 52 28 23.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergår-
den«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej,
tlf. (03 601) 182.

STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vester-
gade 6.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11,
tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardts-
vej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42,
tlf. (063) 2 13 47.

GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå,
tlf. (063-20577) 255.

HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup,
tlf. (066) 27 711.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43,
tlf. (055) 2 32 93.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B,
tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37,
tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81,
tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

SVENDBORG: Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., tlf. (09) 21 58 44.

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Alle 3 A,
Kbh. S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes
fremover rettet til foredragsafdelingen. Fore-
dragsholdere kan stadig melde sig for at
medvirke i arbejdet.

